

SOKOL AMERICKÝ



ROČNÍK XXXX.

CHICAGO, ILL., 15. KVĚTNA 1918.

ČÍSLO 5.

LÁSKA OTCOVSKÁ.

Věnuje bratru Padevetovi J. Polcar.

VYRVALI Tě deři, ženě z hebkých loktů,
na otrockou šíji navěsili zbraní,
zda Ti srdce brání
neptali se ani.

Jak Ti bylo krušno, když svých slzy vřelé
nemoh's usušiti těchou bohatýra,
jenž, co jeho víra
bránit se ubírá?

Jak Tě k slzám jala bolest, soucit družky,
když Ti její lístek v dálná pole dolet,
když jsi lítostivě upíral svůj pohled
na nejdražších pohled?

Jak Ti bylo lehké, když Tě jali bratři,
když jsi v pléno nesl jen andílka svého
obrázeček prostý, něco kouzelného,
co chrání od zlého?

Andílek ten jistě ostříhal Tě klaté Vídně pokušení.
Proto dnes, kdy volně svoje milované vysvobodit kráčíš.
aby Tvoje dítě volnosti pilo číš,
v níž krůpěje strastí, krve, potu rosiš,

pochopuji, bratře, vídám-li Tě večer, když se k spaní chystáš,
proč s takovou něhou, vděčností a láskou hloubky nedohledné,
na škapulír ten svůj, jenž nad lužkem bledne,
z duše, srdce hloubi zrak tolikrát vzhledne.

Ach...

jak jen ta láska otcovská, jak jen je přebrovná,
ji nepodvrátí ani smrt, ni křivda neumrská,
jí víru v život nezdolá vše nejhorší co na světě,
nezvadne, všechno překoná pro blaho svého dítěte.



REDAKČNÍ ÚVAHY.

Od té chvíle, co Američané zasáhli v boj na frontě západní ve Francii, dokázavše Němčiku již několikráte udatenstvím svým a obětmi největšími, že se s nimi bude muset počítat, sleduje každý z nás zvěsti z bojiště se zájmem zvýšeným a city opravdového nadšení, jež projevilo se po celé zemi nejen výsledky třetí půlky, ale i novým nápoem ve prospěch veliké instituce humanitní Amerického Červeného Kříže. Celá řada našich vojáků již padla, mnozí byli zraněni a mnozí z našich řad sokolských. Již

také do Ameriky přichází někteří ranění na zotavenou, jiní pro naprostou nespůsobilost, jako zmrzačení se vrátili, aby jen znovu a znovu dokázali nám, že nutno napnouti všechny síly ku zdolání německé rozpínavosti, surovosti a militarismu, jenž celý svět by chtěl ovládati. Pokud našich českých hochů se týče a bratří slovenských v naší armádě přibývá jich početně pomalu více a více, v dotyčném táboře v Cognacu ve Francii eviči se pilně, po bratrsku a sokolsku, jakž mnohé ty dopisy našich bratří do-

kazují. A tu bude jistě zajímati vás, že Americký Červený Kříž i o těch našich dobrovolcích ví a že slíbil učiniti na prospěch týchž co nejvíce, čili tolikéž jako pro všechny vojíny spojenců a nikoho nemá býti zapomenuto vůbec. Totéž slíbeno bylo i dobrovolníkům polské armády, jichž členové již v táboře Fort Niagara zásobeni jsou vším potřebným na cestu do Francie.

V novinářství jsou jistá pravidla, jimž každý slušný list se podrobuje bez reptání. Co práce jest původní jako taká označuje se jménem spisovatele, aneb značkou redaktora, každé zkomolení a označení nesprávné se odsuzuje, kdežto tam, kde nedal se náležitý kredit i v otisku zve se jednoduše "literární krádeží". Překlad zůstane překladem a co taký musí býti označen, at' již jest z anglického do češtiny aneb na opak, aneb z jiného jazyka. Udati jméno spisovatele a po případě dotyčné publiikace, z které se překládá, patří mezi novináři jen k dobrému tonu, zejména, když k takovému překladu, aneb nějakému tomu vyňatku z té či oné práce původní vyžádali jsme si povolení spisovatele, aneb vydavatele. Také jednotlivé kratší citáty dlužno vždy opatřiti jménem původce a různá rčení uváděti dle toho, z kterých vzali jsme pramenů. Tomu říká se slušnost novinářská, protože honositi se "cizím perím" jest naprosto nehezké a krátce řečeno nanejvýš neomalené. Z toho důvodu nutno také označovati překlady článků českých jako překlady a nevydávati něco za práci původní na příklad v jazyku anglickém, když sotva dovedli jsme sesmoliti v jazyku českém, aneb jsouce honěni v péře po česku necháme pohodlně toho druhého upravit v rouše druhého jazyka, aniž by se poctivě a přímo řeklo. Děje-li se takto a podobně ve vážné jinak publikaci soustavně, pak obsah téže jen ztrácí na ceně, byt' by byl sebe vybranější a to týká se tisku jiného zrovna tak, jako tisku našeho. Stalo se nám několikráte, že některý "ehytřejší" dopisovatel, ba i mnohdy evičitel, opsal celé stránky, sloupce ze starších kněh a listů sokolských, trochu ten začátek obarvil po americku, střed opsal a konec zase vyfintil tak, že myslel si, že nás způsobem tím spíše k uveřejnění přiměje. Ale chyba lávky, my našli a od té doby "výtečný tento bratr, písmák a evičitel již nám své "původní" elaboráty neposílá a co nejzajímavějšího, nyní se na nás docela hněvá, proto, že za v čas ušetřili jsme mu na ostudě, dobře vědouce, že takovéto "slepované novinářství nůžkové" na dlouho neobstojí, aby se nepoznalo.

Každý řádný občan občanka podřídí se zákonům země této, třeba i někdy nevyzněly zrovna po chuti naší. Máme totiž na zřeteli hlavně v nynější době stavem válečným vyvolaná ustanovení, že na každý podnik divadelní, s pohyblivými obrázky, koncerty, zábavy taneční a jiné, když vybírá se vstupné z tohoto vstupného platiti se musí válečná daň. Jestli se jedná o podnik vzdělavatelný, aneb zábava na výdělek se nepořádá, nutno v dotyčném od-

boru vládním za v čas oznámiti a pak obyčejně daň se sleví. Jakékoliv obcházení tohoto a jiných zákonů, spolkových zejména, mohou si snad dovoliti některé spolky pod všelijakou předstírkou, at' již "vlasteneckou" a podobně, ale v koncích nemuselo by se vyplatiti. Přeptali jsme se na tuto věc na místech nejvyšších a varujeme jednoty své a různé odbory, aby přesně dbaly všude a vždy zákona i odváděly válečnou daň z každého lístku na zábavy prodaného i udaly mimo to, kolik vydáno bylo lístků volných, za které se ovšem neplatí. Tak zvané "special permits" se nevydávají již, zejména v obvodu kde je vojsko! Tolik na mnohé dotazy v poslední době došlé. "Dávejte co jest vládního vládě," neboť ona každého centu potřebuje nyní na vedení války.

Snad nikdy nezarazilo nás nic tak silně, jako několik řádků dopisu, který tu před námi leží na stole. Z obsahu vyjímáme následující odstavec: "Stěžuješ na ochablost a nečinnost v mnohých našich jednotách a sborech, starší, že odchází a mladší, že pro věc naši nemají pochopení. Kdybys jednou uznati chtěl pravdu, že v počtu silnější mohli bychom docela klidně jíti i s katolickými Sokoly a spojití to všechno dohromady, pak jsem si jistý, že bychom v souladu a klidu měli výsledky..." Tak vidíte bratří draží a sestry milé, tam až jsme to dotáhli! A to jsou slova činovníka sokolského, bratra, pravda obchodníka, ale podle našeho soudu myslí to chudšas upřímně. **Ten soulad, ten klid**, co již jmény těmi natropeno bylo škod v každém hnutí pokrokovém, volném a zásadním. A přece sám Tyrš věčnou nespokojenost, věčný ruch kladl věci naší do vínku, věčný boj, neboť věděl dobře, že tam, kde klid naprostý, stanutí se jeví a brzy hniloba se dostaví, jestli již něco zhnílého silně nezavání v tom kterém koutku tmavém a hodně černém. Honositi se takovýmto zápachem, takovýmto stanutím bylo by asi tolik, jako hodně kroků v zad spíše, nežli jakž lidem zásadním by slušelo. Ano, sám Vaníček, jenž kdysi radíval svým, aby jen "tomu lidu víry nebrali," napsal v roce sletovém, kdy měl příležitost nejlepší k povzbuzení šiků sokolských vůbec, slova tato památná: "Jednoty sokolské jsou svobodomyslnými a všečeskými; jako takové negravituji ni ke Kocourkovu, ani k Římu, ani ke kterékoli cizí metropoli internacionály a proto — musí bojovati na tři fronty. Zatím na tři, není vyloučeno, že za nynější žalostné roztržštěnosti a neukázněnosti národa kruh "přátel" Sokolstva ještě o nějaký článek rozšíří. Mnoho nepřátel, mnoho cti! Ovšem čest ta ne ve sloupcích listů protivných, ale v boji úspěšném za dobro všech. A proto necht' bojují jednoty naše, život jest boj!" — "Hm, tak v zásadě doma se mluvilo v době sletové, na prahu nynější hrozné války a zde chtěl by bratr náš, sokolský člověk český — výslovně zdůrazňujeme český, historie národa svého znalý, pobízeti nás, abychom konečně "lezli ke kříži" a též po způsobu jiných vrazili si do našeho monogramu sokolského? Či začneme zde,

kde honosívali jsme se volnou myšlenkou a pravým pokrokem přisluhovati "při večeři páně" tu a tam kropiti se "svěcenou vodou u božího hrobu jsouce na stráži" a salutovati před každým procesím? Uvědomněmež si jasně hnus takových a podobných zjevů doby poslední a bijmež se v prsa, aby ty zásady naše sokolské, volné a šlechetné ve výchově lidu našeho, mládeže naší, neoblekali jsme do různých "vlasteneckých kabátků", jež rozhodně na garibaldistickou rudou košily Fuegnerovu se nehodí, jako špatně sluší čamaře modré. Tím přece, že pracovati chei a pevnou vůli mám přičiňovati se o osvobození a dobro vlasti své, není řečeno, že bych zásad svých měl zapomínati, povinností svých vůči utužené mysli a šiku vysoce uvědomělých, ušlechtilých jedinců volných a zdravých v těle i mysli! Nechceme tedy hnilobný klid vod stojatých, ale klid vod čistých, tekoucích vysokými, krásnými břehy veliké a mocné Přírody, jež dovolila nám, abychom si je co nejlépe upravili zde v tom žití svém na zemi a jedině zde! Zásada a charakter tot' to božské v každém z nás, jako volnost a svoboda tužbou každého člověka myslícího, rozumujícího...

Spojené Státy, vláda naše jest přes rok ve válece s nejúhlavnějším nepřítelem demokracie lidstva, s Huny a jich představitelem německým Kaiserem, jakož i jeho spojenci, k nimž náleží nenávidění námi Habsburkové, vedle Turčina i Bulhara proradného. V době, kdy toto jsme psali, divili se naši spojenci a s nimi ovšem hlavně my, proč na příklad Turčinu a Bulharům vláda naše válku nevypověděla, třeba se znalo zcela dobře, že zástupcové těchto zlotřilých národů ve Washingtoně zůstávali, aniž by učiněna byla opatření vhodná. Brzy se vymlouvalo tím, že v Turecku jest ještě mnoho Američanů, učitelů a profesorů na tamních amerických kolejích, v Cařihradě a jinde a v Bulharsku prý nás Američany mají tuze moc rádi a p. Mezi tím však Turci vraždí dále Armény, pronásledují křesťany a Slovany na Kavkaze, kdežto Bulhaři na tisíce a tisíce mladých dívek srbských ze zemí zabraných posílají do otroctví do harémů v Malé Asii atd. Z toho a jiných důvodů mluvilo se tudíž v senátě minule o tom, zdali by nebylo lépe proti Turecku a Bulharsku zakročiti a nynější nepřírozený poměr přerušiti. Zejména senátor William H. King o věc se zajímal, usiluje o prohlášení války těmto spojencům Německa. Dopisali jsme mu a dostali na list náš odpověď velice povzbuzující i u věci naší české. Není a nemůže býti o tom pochyby, že takovéto projevy včasné a u větším počtu do Washingtonu z různých končin poslané, nemohou zůstat bez vlivů i působí znamenitě, vedle mnohých těch tištěných dokladů novinářských, brožurek a jiných pomůcek, v nichž stanovisko naše rádně se vysvětluje a tedy i poměr náš ku spojencům našich nepřátel, nyní i nepřátel veliké této republiky. Takové nepřírozené koketování s proradnými živly spojeneckými Německa mohlo by býti nebezpečné, jako koketování s Habsburáky, již kdykoli dostane se někde na frontě trochu větší

nářez vojům německým, aneb jejich, spustí hned "mírové píšťalky" i snaží se vyzvěděti, jestli již spojenci mají toho válčení dost a zejména Amerika, jestli by se "nedala získat třeba pod rukou."

Ze všech jednot našich dochází zprávy smutné o tom, že ten náš dorost vlastně nemá a nikdy prý neměl pochopení pro naši věc sokolskou a národní. Jestli svedeme toto nepochopení klidně na špatnou výchovu v rodině, ještě horší výchovu mládeže naší prostředí a společnosti vůbec, tím ještě nepřičinili jsme ani dost málo k vlastní nápravě. Zapíráti si, že ten náš dorost, ta naše mládež z toho našeho kutění sokolského a hlavně našeho listu nemá naprosto žádného užitku, bylo by pošetilé a my již budeme si muset uvědomiti — třeba byl dosti tvrdý oříšek k rozlousknutí —, že musí se najíti cesta k tomu chápání, porozumění a uvědomění si co to slůvko Sokol vlastně znamená, cesta, která slovem upřímným a přímým, když ne po česku tedy v řeči anglické poví těm našim a co si toho zapíráti — těm našim zde rodilým Američanům našeho původu, co vlastně jsme, co chceme a o co usilujeme, jako celek, jako příslušníci národa, za který věru netřeba se nám styděti. Doba přítomná ostatně nám zvláště příznivá, pokud se týče úsudků kruhů amerických a spojeneckých vůbec, měla by nám i v řadách sokolských býti tím pravým měřítkem vlastního postupu výchovného.

Mládež naše po americku vychovaná, na veřejných školách amerických a učilištích i kolejích zdejších toho či onoho oboru dokázala několikrát, že ráda se hlásí k národu tak slavné historie a odvážného zápasu proti Němčiku. Ona dovede pohovořiti si po česku všude tam, kde rodiče dbali, aneb česká svobodomyšlná škola a škola sokolská byla průpravou života praktického. Praktického jsme si řekli. Dobře tak a protože výrok, že člověk kolik zná jazyků tolikrát jest člověkem i tu platí, protože mládež naše dychtí po poznání, pakli se ji poskytne ve formě nejpřístupnější, zdalší nebylo by již na čase, abychom i u Sokola vzali v úvahu a na záchranu svou a svého budoucna počali konečně s vydáváním buď samostatného "Věstníku" v rouše anglickém, aneb anglické přílohy k listu našemu. Němečtí Turneři již dávno mají a jejich příloha "American Turner for our Young Men and Young Women", jakž v úředním orgáně "Turnzeitungu" týdně se objevuje, nejlepším jest toho dokladem, že z dorostu kdys vlažného mnoho se zachrániti dá, nemluvě ani o tom, že dotyčné články časové, odborné a výchovné jdou i do jiných kruhů a výchově tělesné a hlavně soustavě Jahnově získávají příznivce i na mnohých školách veřejných. Motto této anglické přílohy jest zajímavé a jistě, že nutká ku přemýšlení: "Physical and mental training is the source of our nations strength." Že byl by u nás krok v zad? Že sotva by se osvědčilo? Pochybujeme, když vezme se celá věc se stránky praktické, když považíme si, že tak mnohé české, sokolské a národní

dalo by se vštípiti třeba po anglicku, nieméně v mladistvé a nadšené hlavy našeho dorostu, jenž potom měl by po ruce i material, s nímž by po případě snáze oháněti se mohl proti jakémukoli předsudku a zášti kruhu nás neznající.

Ku konci minulého měsíce rozloučili jsme se s přítelem Čechů, národním junákem, revolucionářem, podplukovníkem, bratrem Milanem Pribičevičem, velikým to Srbem, jenž meškal ve Spojených Státech po několik měsíců jako člen vojenské misije srbské i získal si všude, kde se objevil mezi bratry svými, Slovany vůbec a Čechy zvláště, přízně nemalé. Úkol mu svěřený vykonal znamenitě, získav na tisíce bratrů srbských, chorvatských i Slovinců jako dobrovolníků na frontu macedonskou, již šli, aby bili se za ujedinelou Jihoslavii. K rukoum jeho byli tu mnozí činovníci a hlavně ovšem i důstojníci srbští, z nichž poznali jsme dva přátelé naše osobní ze Skoplje br. Vladimíra Skobla a Josifa Čejku, vedle podporučíka Štefanoviče a kapitána Milutinoviče a poručíka Milana Rajkoviče. Práce odvodní byly řádně rozděleny, podle obvodů těch, kterých států a podplukovník Pribičevič vydal v tom ohledu nutné rozkazy, před vlastním svým odjezdem na frontu u Bitolje. Místní spolky a jednoty srbské, chorvatské a slovinské uspořádaly na rozloučenou s tímto vynikajícím srbským člověkem resepsi v hotelu La Salle a tu měli jsme i příležitost spolu s jinými našinci potrásti pravici junáku, jenž slíbil tlumočiti pozdravy naše našim dobrovolníkům českým a Slovákům, jichž asi šest set nalézá se s bratry Srby a vojsky spojeneckými na macedonské frontě. Z těch pak důstojníci jsou téměř všichni Sokolové, z nichž mnozí těší se nemalé důvěry generálního štábu v Soluni i představených svých v zákopech. Tož tedy "Živio Milane Pribičeviču i sretan ti put!"

V americké armádě máme sto třicet různých vyznání náboženských, to jest tak se aspoň vojíní v těch kterých táborech hlásili, byvše dotazováni na víru a ovšem mnoho bylo i těch, již zcela klidně prohlásili, že nemají žádného náboženství, že jsou jednoduše nevěrci, aneb lidé zásad volných. Podle ústavy náboženství v těchto kruzích nemělo by rozhodně padati na váhu a také žádná náboženská propaganda neměla by míti místa ve vojenských táborech, zejména v neděli, jakž provádí katoličtí rytíři Kolumbovy, Y. M. C. A., aneb Armáda Spásy. Jestli vláda dovoluje těmto náboženským organizacím všeliké nedělní hokus-pokusy, pak musí stejně dovoliti i organizacím jiným, aby "o spásu duší vojáků svých staraly se," třeba jich bylo celkem sto třicet a jestli se chce jednati v souhlasu s ústavou veliké této republiky, pak mělo by se rozhodně měřiti každému stejným loktem. Pochybujeme, že by důstojník chtěl, aneb směl nutit israelitu, aby v neděli šel "na služby boží" k rytířům Kolumbovým, na kázání nějakého toho reverenda v místnostech Y. M. C. A. aneb na komedii s bubny, tamburinami a cimbály Armády Spásy. A protože bral by se ohled na israelitu,

jehož "šábes" sobotní v táboře neplatí, proč neměli by i naši vojáčky, naši hoši svobodomyšlní, volní a pokrokoví, bratři Sokolové, býti rozhodně vyjmuti z nějaké té "nucené návštěvy nedělní" jakýchkoli obřadů náboženských. Někteří zbožní důstojníci prý rádi se takovým "živlům nevěreckým" svezou po kobylice i nechají je za trest konati různé nezvyklé práce v táboře, kuchyni, strážnici, stáji a podobně. Postarali jsme se již o mnohé v zájmu našich hochů na vojně, zejména pokud se týče dobrovolníků našich s prvými listy občanskými, o poznání věci naší české a slovanské v dotýčných kruzích vládních i učiníme milerádi nutné kroky i v tom ohledu, kdyby někde v táboru a jinde se měla našim ta jejich svobodomyšlnost předhazovati a původ jejich proto zlehčovati.

Po znamenitých výsledcích třetí půjčky, jakž byla v míře přímo netušené upsána mezi našinci a to nejen v Chicagu, Clevelandě, Milwaukee, St. Paul, Detroit, St. Louisu, Omaze, Cedar Rapids a ovšem v prvé řadě i New Yorku, Baltimore a Philadelphii zahájeny ihned a to téměř na všech tu jmenovaných místech práce přípravné, aby co nejvíce se prospělo Č. N. S. A mezi tím co lid český a slovanský vůbec ukázal početní sílu svou i nadšení při velkolepém uvítání prof. Masaryka v Chicagu, okamžiků to jakých nebyly jsme svědky snad ode dne českého o světové výstavě, nové práce a nové povinnosti nás volaly. A zajímavě, že americký tisk v době poslední zvláštní pozornost nám věnuje, sledoval hlavně ovšem i působnost našeho vůdce prof. Masaryka ve Washingtoně a jinde, vedle všeho co bylo v týdnu bazárovém Č. N. S. v Chicagu, St. Louis atd., jakož i mimo v působnosti naší a jednotném postupu ve prospěch Amerického Červeného Kříže i pokud se týče koupě úsporných známek, jež zejména hojného odbytu mají na školách našich i v tělocvičnách. Dále co se týče veliké akce, jakž připravuje se sbírkou sto millionů dolarů pro Americký Červený Kříž, ve dnech 20. až 27. května, jakž rozvinuta bude po celých Spojených Státech, zvláště český New York se přičiňuje a protože uznává potřebu soustředění sil a náležitě rozdělení práce pod jedním a hlavním vedením byly tam již učiněny nutné kroky, aby přistouplo se nejen k registraci členstva humanitní, veliké té instituce pomocné, ale přičiněním všech spolků tamních zvolily se výbory pracovní, aby vykonaly, seč nejvíce lze ku etí národnosti naší. Také tam jako zde v Chicagu jedná se i o zakoupení jedné ambulance k témuž účelu, aby se tím spíše dokumentovala naše přichylnost a loyálnost vůči této nové vlasti. Jež bije se s Němčíkem a odvěkými nepřáteli Slovanstva, jako bili jsme se my, bijeme se a budeme bít, odhodláni jsouce k obětem největším.

Sokolstvo sotva mohlo lépe uvítati velikého vůdce, vědátora a poslance svého národa prof. Masaryka, když byl přijel do této naší nové vlasti, jako vůdčí síla odboje, který Čechové a Slováci vedou proti nenáviděným Habsburkům. Touže dobou, kdy tisícové a tisícové našineců, a všech bratrů Slovanů

v Chicagu i mnozí hosté naši vítali tohoto našeho bojovníka za pravdu, sokolské shromáždění, sjezd D. A. S. v New Yorku, rozhodlo již, že připojí se cele k tomu našemu tělesu velikému Sokolské Obei. Stalo se tak za přítomnosti delegátů našeho Výkonného Výboru a my jen z plna a upřímně se dílu tomu těšíme, jako radostí naplnily nás i všechny ty druhé zvěsti směřující ku pokroku a jednotnému postupu našeho Sokolstva v té české Americe. Mluvíme-li o Sokolstvu tu představujeme si ovšem jen živly volné, pokrokové, sdružené silné a mohutné, jež měly by být v tom ohledu vzorem všem podpůrným jednotám svobodomyslným, kde až dosud jen po leta se psalo a mluvilo o důležitosti spojení, ale k vlastnímu činu dosud nedospělo. I u nás tolik různých vždy naskytlo se překážek a výsledek v konci byl přece jen pěkný. Tož tedy bratři a sestry za nového náporu všech sil k novým metám, k dílu společnému na lidu svého utužení i nás posilu v mysli i těle, posilu ve všech pracech národních i pokrokových.

Súčastníci jsme se minule veřejného Sokola Chicago a tolik řekneme, že tělocvičná škola této jednoty snaživým vedením br. Paskovského bez odporu nad jiné vyniká. Vyniká nejen počtem žactva obého pohlaví, ale i zejména prací Sokolek a dorostu. Také zde jako všude jinde v jednotách sokolských celá řada boreů dobrých jest na vojně, neméně pořad tohoto cvičení dokazoval, že cvičitel vede si co možná svědomitě a dle jednotlivých výsledků tříd dosti dobře. Látka cvičební rozdělena byla od prvopočátečních prvků dle vývinu, schopností a poměrů těch kterých tříd a co hlavního jsme vypočetovali, že cvičitel tu dbal nejen dobrého držení těla, ale i koordinace v těch kterých výkonech, jiné zejména děvčat s tyčemi zatíženými kulemi dřevěnými v nejjednodušších prvech čili polohy loktů a ramen ne vždy se povedly, kdežto hoši v celku děvčatům rozhodně se nevyrovnali, ba ani ne v prostných, ani v nástupu. Cvičení i tím vynikalo, že byla návštěva velice četná a darů, květin a j. v. množství veliké, jakoby na důkaz, že ta drobtina má svého cvičitele ráda. O takovémto cvičení máme za to, že technický posudek by v listě našem scházeti neměl, zejména když i Technický odbor župní pozván byl. Či nemá pro náš list žádného zpravodaje?!



Neměli bychom si představovati povinnost, ani ji jiným vyličovati jako tvrdou velitelku, ale spíše jako něžnou a soucitnou matku, vždy ochotnou zaštititi nás před hofem a nepokojem tohoto světa a vésti nás po stezkách míru. Uzávřítí se před lidstvem jest skoro vždy tolik, co vésti život stejně smutný jako sobecký. Povinnost naše záleží v tom, abychom hleděli prospěti jiným a to jest také prostředek, abychom dosáhli života, nejpůvabnějšího a poměrně nejméně truchlého.



Kdo v dobách války hodlá ubrániti národ svůj, ten po čas míru již při vši bloudivé zkáze životní musí na stráži stát, ten mečem plamenným upíry a netopýry na každém polí drt' a rozprašuj.

“POLITICKÁ PRAVDA JEST DEMOKRACIÍ.”

“I cannot but remember that it was the University of Chicago which invited me a few years ago to lecture on a subject which is now one of those uppermost in the minds of the world, namely, the Czechoslovak question,” I should say it was a clear case of political foresight on your part. You are a constant reminder that real, sincere politics must be founded on science. I endeavor always to put my political views on a sound, scientific basis, on what science has taught me. Science is truth, nothing more or less, and political truth is democracy. That is what the nations of the world are fighting for today—democracy.”

Tyto pravdy, jakoby ještě dnes zněly k nám a vrývaly se v záhyby mozečné tkáně, volné mysle, rozehvěné na nejvyš v té veliké chvíli, kdy český člověk, veliký učenec a statečný, národa svého zastance upřímný, pronesl je na památném táboru lidu našeho, lidu slovanského a lidu vůbec, na Michigan ave. v Chicagu, když mezi nás byl zavítal. O triumfiálním vjezdu prof. Masaryka do našeho Chicaga, o jeho uvítání a všem tom co následovalo psal již dosti denní tisk, jako tisk anglický byl věnoval mu nadobytějně zvýšenou pozornost i věci naši české a slovanské. Uvítali jsme jej srdečně a co nejlépe jsme mohli a jako Sokolové i sestry naše nebyli jsme nikterak z posledních. Nebudeme vypočítávati, co vše se v ty dny památné psalo, čím se tu i zde plnily sloupce listů mnohých, ale zdůrazníme ta slova prof. Masaryka, jež v plném znění položili jsme v čelo tohoto článku.

V českém překladu zní takto: “Nemohu zapomenouti, že byla to Universita Chicagská, kteráž mně pozvala před několika lety, abych tu přednášel na předmět, který nyní jest jedním z nejdůležitějších v myslích celého světa, to jest otázka Čechoslováků . . . Řekl bych, že bylo čistě případem politické předtuchy na straně vaší. Jstet' stálým v připomínání toho, že pravá, upřímná politika musí založena býti na vědě. Já vždy se snažil, abych politické názory své založil na zdravých, vědeckých základech, jakž věda mně tomu byla naučila. Věda jest pravda, nic méně a nic více a politická pravda jest demokracií. A to jest za co všechny národy světa dnes zápasí — o demokracii!”

Tolik řekl Masaryk v řeči anglické presidentu Harry, Pratt Judsonovi z Chicagské University, jako v odpověď na jeho uvítání a pochvalnou zmínku o lidu našem.

Věda jest pravda! Věděti pravdu a jíti za pravdou tot' věru nejkrasší jsou snahy, nejkrasší protože se nesou k vůli lidu, již zjednávatí se má ve státní rozhodující význam, což potom ovšem jest tou pravou demokracií.

A takovéto pravdy v době této jsou autortativní. Snad žádný předmět nerozvříl mohutněji mysle a city lidu v době nynější pak zvláště, jako vlastní autorita pravdy. Nalézti vhodné základy na nichž by takováto autorita bezpečně mohla spočívat i mohla vévoditi každému intelligentnímu postu-

pu za svobodu lidstva i docílila výsledků v různých záhadách, jakž lidstvo si je od dob dávných nahromadilo v dějinách světa, věru nebylo nikdy věci snadnou. Ba naopak tu i tam mnohé se všelijak komplikovalo a společnost lidská všelijak utvářila, hledajíc brzy zde a zase onde vzory své, jakž církve a státy si je tvořily, usilující o to hlavně, aby nikoliv pravdy doložené, poznané a vědecké všude pronikly, ale autorita jejich, aby zůstala, podle vůle několika "z boží milosti" ustanovených se jedinců a celých společností.

Dějiny staré vlasti naší tolik o tom podávají dokladů! Dokladů tím smutnějších, čím úsilovnější byly ty tahy na podmanění si národa českého a slovenského, počínaje hroznými výsledky porážky na Bílé Hoře. A národ český nezahynul a nezahyne ani nyní, kdy o demokratismu celého světa veliký se vede boj a za nás představitelem tohoto boje jest ten staříčkový Masaryk. Staříčkový, ale svěží v práci své a přičinění, aby i u nás doma demokratismus — pravda konečně došly cílů svých a lid náš osvobozen byl ode jha habsburského. To jest cílem snažení boje Čechů a Slováků zahraničních, Jihoslovanů, Italů i Rumunů, to jest snažení poctivé všech nás Čecho-američanů. A k tomu s celou houževnatostí lidu, zvyklého práci nejtěžší, staletým útiskům i předsudkům jsme přistoupili směle a hrdě i musíme vytrvat, nelekajíce se nikterak, když i mnohý nezdar snad a překážky se naskytou, protože právě bojem silnějším i vůle se ocelí... Víme, že nelze dosíci svobody jen slovem, ale činy ráznými, k nimž řadí se vytrvalý, neustrašený postup a těžká práce. Dnes jsme ve válce a tu se nemůžeme báti rozhodného boje, ani útrap, ani obětí na krvi i statech — ale poněvač znají již naši sílu nepřátele naší, ukažme tuto sílu zcelenou a tak vydatnou, aby i poznali ji přátelé naší američtí a po nich všichni naši spojenci.

A pravdou jest, že spojencům musíme ukázati, že to bez nás nejde, a že jest to v nejvlastnější prospěchu celé demokratické Evropy a všech států, i říší, jež dnes s Němcíkem, Huny a jeho nohsledy bojují. Takový samostatný český stát, taková republika československá, vedle oné Jihoslovanů, jakž dobře Masaryk zdůrazňuje, budou nejlepší klíny proti rozpínavosti Germánů v příštím útvaru mapy evropské. Proto spojencům sílu svou a zde v Americe loyálnost vůči nejkrasším institucím veliké republiky vždy dávejme na jevo, tak aby ti spojenci naši měli úctu k našemu konání, naši práci národní lidu, jenž prvý v Evropě zásady demokratismu hlásal a veliký mistr, Jan, syn tohoto národa za pravdu poznané mřel na hranici, co zatím cepv Táborů vtloukaly svobodu národů a jich osamostatnění do německých lebek, kdežto my potomci jejich v dobách pozdějších vyvolávali úctu k českému vědění, k české kultuře, hospodářské síle, k naší práci výchovné, práci vůbec a vytrvalosti, k českým schopnostem i účasti na vedení státních záležitostí! V budou posledním pak stačí poukázati na muže právě takové, jakým jest Masaryk a jeho vedením vítězství naše jest možné tím více, čím věrnějšími budeme odkazu naší historie, osvícenému, svobodomysl-

nému, pokrokovému čili ke všem spravedlivému demokratismu.

"Moderní státy se neodvratně demokratisují. K tomu jde všecken hospodářský a siciální rozvoj. A tu zrovna náš český demokratismus s jeho nezlomnou vírou ve vítězství práva a spravedlnosti, s jeho poctivou vůlí dáti rovné právo a svobodu všem, může býti spoluvedoucím po rozpadu starého Rakouska, které tolik se nahřešilo proti národům neněmeckým..."

Slova tato vynikajícího politika českého, Dr. Kramáře, jakž pronesl je v době sletové, když meškali jsme v Praze, připomělí jsme si nyní tím spíše, že tehdy, a příznáme bez mučení, nepřikládali jsme jim tolik významu v té rozháranosti stranické a politické ve vlasti, jako dnes, kdy dovedeme chápati, kdy poznali jsme z vlastních zkušeností, jak těžce pronikají ty pravdy všeliké, jak těžce bojovati našim tam doma, kde na každé hrudi sebestatečnější maďarský, aneb německý jest bodák...

A ještě horší, nežli ten bodák cizáka, nepochopení a pochybnost vlastních lidí! Jest tedy těžká a svízelná cesta naše, ale my jsouce v boji velikém, za poměrů poměrně lepších jiných, i jiného nám nakloněného prostředí amerického, třeba byli jsme malí mnohé věci veliké můžeme dokázati, jakž již vystoupení našeho odboje ve Washingtoně a na jiných místech před vzácnými shromážděními mnohými se zjevilo. Víru v pravdu a její vítězství my Sokolové vždy jsme měli, tak jako lidu našemu jsme vštěpovali víru v sebe a ve vlastní ideální cíle. My kdysi s bezměrnými obětmi první pozdvihli prapor svobodného myšlení, rozumování a volnosti, a razili cestu velikému obrození lidstva. Těžce jsme za to zaplatili, jakž již několikrát na místech těchto se uvedlo, ale za to celá naše tragická historie dává nám právo, abychom, třeba malí, neztráceli sebedůvěru mezi národy velikými, jakými jsou zejména v trudných těchto dobách naši spojenci a hlavně naše veliká republika Spojených Států, již hvězdnatý prapor vlaje na frontě západní. Jsou mnozí naši bratři pod ním tam někde ve Francii, jako klidně vine se ten prapor československé armády v našich barvách, k tomu našemu hvězdnatému, té trikoloře francouzské i britskému "jacku". A jako tam i zde všude můžeme vykonati velikou práci ve prospěch opravdové svobody a pokroku, pomůžeme-li k tomu, aby ze staré, historické bašty reakce a krátkozrakého, zaslepeného a bídneho konservatismu i rozpínavého německého militarismu nezbylo nic jiného, nežli co mu vítězství spojenců dojistá připraví. A nezískali bychom tohoto vítězství my Čechové ani Slováci, jestli nezíská Amerika! Stačit' malé rozhlednutí se kol, trochu přehledu a uvědomění si nevyčerpatelných zdrojů hmotných i mravních této naší nové vlasti. A proto za její ideály lidskosti a na prospěch všech národů osvobození v boj, bratři a sestry, v boj i způsobem tím za ty naše tam doma, již hrdě a sebevědomě hlásí se již světu celému, dovolávající se svých práv, svobod a výsad i volají: "Třeba malí, uhájíme si všude a za všech okolností své čestné místo mezi národy ostatními, i velikými!"



Den Masarykův v Chicagu.

SOKOL AMERICKÝ

ČASOPIS SOKOLSKÉ OBCE V AMERICE.

Published monthly by the NATIONAL PRINTING & PUB. CO., 2146—50 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Official Paper of the Sokol Union of America.

Vychází 15. každého měsíce v Chicagu, Ill.

Pořadatel:

Dr. J. RUDIŠ JIČÍNSKÝ, 1900 Blue Island Av., Chicago, Ill.

Editor:

Spoluredaktor:

JAROSLAV KOŠAŘ, 1928 So. 63rd Court, Berwyn, Ill.

SUBSCRIPTION \$1.00 per year
Předplatné \$1.00 ročně Do ciziny \$1.25

Kdo z Evropy zasílá předplatné mezinárodní poštovní poukázku, zdeň tak rovněž i výpravčímu listu našeho, aneb jednatelem V. V. Předplatné, jakož i oznámky do listu přijímá jednatel Výkonného Výboru S. O. A., aneb ustanovení jednatele zvláštní.

T. VONÁŠEK, 1647 So. St. Louis Ave., Chicago, Ill.

Redakce zodpovídá pouze za své vlastní práce. Příspěvky a dopisy do listu, články, ilustrace, návrhy k těmto a jiné musí býti v rukou pořadatele do 5. dne měsíce, v němž mají být uveřejněny a to ještě s výhradou, že práce pilnější a důležitější vždy mají přednost. Rukopisy se nevrací a neschovávají déle nežli od čísla k číslu.

Přestěhování oznámí výpravčímu každý přesídlivší se bratr sám, a sice možno-li do posledního toho kterého měsíce, s podotknutím, ku které jednotě náleží. Nové, odstoupilé a vyloučené členy oznamuje tajemník aneb účetní jednot výpravčímu každý měsíc.

Tiskárna a výpravčí listu:

Národní Tiskárna, 2146—50 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

ZA BRATREM VZORNÝM . . .

Bratrem vzorným, Čechem upřímným a pilným pracovníkem bytť bez odporu br. Josef Z. Uhlíř, člen Sokola Chicago, známý právník a soudce i vynikající philanthrop, přítel náš osobní, jehož postup, tužby a snahy po celou řadu let měli jsme příležitost sledovati počínaje tělocvičnou školou, Sokolovnou a posléze na kolbišti politickém, kde bratr náš jako poctivec, Čech a přítel veškerého živlu slovanského byl nejen vynikl, ale nad jiné našince se uplatniv, dokázal, že pomahati trpícím, chudým a nešťastným, zejména mládeži obého pohlaví jest úkol člověka nejkrasší . . . Soudce Uhlíř prošel tedy školou sokolskou a to v těch dobách našich kdy o věc sokolskou živější byl zájem, čím více bylo překážek, předsudků a nepochopení! Tehdy najdete podobenku jeho mezi žactvem Plzeňáků, pak již dorostem a konečně v družstvech dobrých boreů sokolských Sokola Chicago, kdežto o činnosti jeho úspěšné, sokolské a bratrské mnohý vede se záznam v knihách těžce jednoty, zejména i z té doby, kdy budoval se nynější stánek a konečně zvelebil do té míry, jakž dnes vidíme. Na kolik všude br. Uhlíř snažil se pomoci své jednotě, na kolik získal jí přátel i v amerických kruzích a co učinil zejména vždy na prospěch Sokola, na prospěch výchovy tělesné i povznesení jména českého, pečuje tímto směrem nejen na sjezdech sokolských, ale všude tam, kde bylo možné jen ztratiti dobré slůvko za národ náš v tisku veřejném, aneb u různých významných příležitostech amerických, sletích našich i postupu celků našich národních . . . A co bylo těch dobrých skutků,

kteří bratr náš, jako soudce moudrý, dobrý rádce a rozhodčí v mnoha soudních případech na juvenálním soudu byl vykonal, co neštěstí rodinných zažehnal, co zbloudivších na pravou uvedl cestu, aby znovu státi se jen mohli užitečnými členy společnosti lidské ženy a dívky pak unikly spárům zločinných spodních vrstev velikého města i nezkušenosti a poměrů neznalí za v čas se zachránili před bédou mnohou . . .

On vystihl nejlépe jak za časté zneužívání se krásného slova humanity, jak zneužívání se i zneužívalo pojmů dnes křesťanství, zítra civilisace, tu pravdy, tam práva a jiných zásad nejsvětějších a protože vystihl zařídil se dle toho v poslání svém, u domácího, šťastného krbu svého, jako ve společnosti vůbec a kruhu našem sokolském zvláště. Ba věru Sokol



Jos. Z. Uhlíř.

Chicago ztratil člena jednoho z nejlepších, ano ztratil bratra, který vlastním přičiněním, vlastní silou dopracoval se postavení vynikajícího, postavení závidění hodného a byl vzorem všem těm, kdož z nás vyšli, aby sokolskou činností i jinak se uplatnili, nikdy a nikde nehanbíce se za původ svůj český, jazyk mateřský. V nynější pak době trudné bratr Uhlíř stál po boku našem, těše se, že po válečné vřavě a za pomoci veliké této nové vlasti naší, dojde k osvobození těch našich tam doma. Žádné oběti se nelekaje, nabádal ku pomoci a od slov vždy k činům přecházel, od jiných se líšil nad míru, líšil právě tím, že postupu jednotnému napomahal spíše, nežli divným bývá zvykem a nejde-li "po jejich" povinností všakých se hned zapomíná. V tom ruchu a zápolu zarazil nás odchod takých bratrů, jakým byl br. Uhlíř, tím více zarazil, čím náhlejší se jevil. Ještě mnohé mohl vykonati, jsa stár teprve 43 let a proto těžce neseme tuto ztrátu, třeba ihned v

příští chvíli museli jsme si připomenouti, na kolik těch našich hochů dobrých na všech těch frontách spojenců našich a zejména ve Francii krvácí, kolik jich asi touže dobou zahynulo "na poli slávy". Nedočkali se triumfu věci naší, vítězství myšlenky sokolské, jaké snad jen ve snech blaživých aneb v předtuše věštecké preludem táhnul myslí Tyršovou.

Nedočkali, ale my proto přece jen s lítostí upřímnou klademe ratolest vzpomínky na rovy našich všech a lístek lípový na rov toho našeho bratra vzorného, soudce Uhlíře. Dokonal, ale vzpomínka na něho na mnohá a mnohá leta bude v myslích našich. Zasloužil si toho.

Jen pohled'te na obraz prvé čtyř Sokola Chicago z roku devadesátého, aneb nahlédněte do zápisů sjezdu jubilejního v St. Louisu, Mo. N. J. S. a tu již se přesvědčíte, proč my a spolu s námi tak mnozí vážili jsme si bratra, o němž již tehdy jeden šel hlas, že dojista vynikne. Soudcovský sbor chicagský ostatně dokázal v té chvíli, kdy tělesnou sehránku bratra našeho za obrovské účasti a nesčetných projevů soustrasti kladli jsme se Sokolem Chicago k odpočinku poslednímu . . .

Nedávno Šiman a nyní Uhlíř, oba sice politicky se vyvíhnuvší lidé čeští, však Sokolové, pravé vzory, všem těm, kdož dnes sotva dovedou si již přechysti po česku těchto několik řádek, všem těm, kdož myslí si, že v tom Sokolství není více, nežli v obyčejných spolecích gymnastů, že tužby naše nemají tu snad ani místa a podobně. Takovým věru, že měli bychom vždy stavěti na odív vyniknuvší našince, at' již toho či onoho oboru, bratry své a pracovníky zvláště pilné a svědomité, nadšené i upřímné; neboť ti kochali se květem, ty trhali plody nádherné vlastního života a uplatnění se ve výchově těla i mysle volné, ve výchově školy sokolské, čili šli se šíjí vztýčenou předchůdci těžce upravenou půdou, aby ten strom náš národní neuschl a ratolest jeho sokolská prospívala . . .

A protože oni šli, jdětež i vy z mládeže naší, dorostu našeho při všech nás setrvání ve službách myšlenky "povznášeti síly tělesné i mravní lidu českého a jeho osvobození . . ."



DEVÁTÝ SJEZD JEDNOTY D. A. S.

Poslední sjezd jednoty D. A. S. skončil nad očekávání rychle. Nikdo ze zástupců, kteří mu byli přítomni jistě neočekával tak rychlého rozuzlení otázky sloučení se jednoty této se Sokolskou Obcí. Zasluhu o to na prvním místě kladu členům výboru, kterému otázka tato byla odkázána k projednání, na druhém předsedovi br. E. Voskovi, jenž svou znalostí jednacího řádu a přísným dodržováním téhož vše uspil.

Sjezd zahájen byl v Sokolovně, na 72. ul. v sobotu večer po 8. hod. starostou Ústředního Výboru Jednoty D. A. S. br. A. Koňasem. Přivítal slovy srdečnými zástupce obého pohlaví, jichž bylo kol 40 přítomno a představil jim nás, kteří jsme pověřeni tlumočiti přání Sokolské Obce, aby jednota D. A. S. vstoupila do Sokolské Obce, by konečně jednou všechny sokolské jednoty byly sloučeny v jeden celek a mohly lépe postupovat v před ku prospěchu vlastních řad a tím

i ku prospěchu národa. Proslov jeho byl krátký ale srdečný. Vyzíval každého zástupce, aby vystříhal se při jednání dlouhého mluvení, aby umožněno bylo projednání sjezdového programu v době určené. Vzpoměl obětí, jichž jednota přinesla ve prospěch osvobozovací akce a kladl důraz na to, aby jednota nepřestávala příkladem předcházeti. Na to přikročeno hned k volbě předsedy sjezdového a zvolen jednohlasně br. E. Voska, místopředsedkyní zvolena sestra Holečková. Br. Sperakus ustanoven za referenta pro veřejný tisk. Když byl zvolen výbor na pověřující listiny a vypracování pořadu (br. Kubát, Habek, Loeffner) přednesl jsem zdravici Sokolské Obce a členů Ústředního Technického Odboru a br. Doležal mne následoval. Já u příležitosti té vyzíval sjezd k náležitému uvážení otázky sloučení.

"Ct. sjezdu Jednoty Děln. Amer. Sokolů! Ctěné sestry, vážení bratři: Bylo mi uloženo předložit Vám obraz činnosti Ú. T. O. Vyhovuje úkolu tomu, podávám pouze přehled toho, co za dobu technického spojení se událo, neb podrobné vypisování jistě bylo by zbytečné, protože vy všichni sledovali jste jistě bedlivě zápisy o schůzích Ú. T. O. jakmile se ustavil. Když bylo uzavřeno spojení jednoty Vaší s bývalou Národní Jednotou Sokolskou nikdo netušil ty vnitřní nepokoje, které tajně vířily a když V. V. v Chicagu měl zahájit práci na vrch propukly a začaly celým ústrojím N. J. S. zmítat. Ztratili jsme náčelníka, a tím rozpadl se i utvořený technický výbor. Při tom jsme měli před závoď v Omaze. Po závodech poděkoval se i místonáčelník a zorganizování Technického výboru, tak jak mělo být provedeno, se nedařilo. Konečně nám jednoty dovolily vybrati členy pro Technický Odbor. Když týž se sešel, nemohl rozuměti úmluvě na základě níž spojení s jednotou Vaší bylo provedeno. Vzalo to zesnulému bratru J. Šimanovi mnoho času a trpělivosti, než se přikročilo k práci. Když konečně mělo dojít k zorganizování župního výboru zde na Východě, vyskytly se znovu otázky jak bude možno společně postupovati a jaké prostředky k tomu budou. Aby se našlo východisko z bludů toho, sešel se výbor Váš s výborem Župy Východní N. J. S. a týž doplnil úmluvu clevelandskou tak, aby vyhovovala zde na Východě, kde styky společné jsou takřka stálé. Změny navržené byly však tak radikální, že by bylo bývalo nutno se vším před naše jednoty jíti. Prokázali jste znovu dobrou vůli a začali jste pracovati dle plánu původního. Věřte, že jsme Vám byli za to povděční. Dle toho jednota Vaše byla zdaněna, aniž by měla slova ve vedení. Neradi jsme viděli toto nezdravé zařízení odporující všem pojmům o spravedlnosti. Pak došlo k úplnému spojení Župy Fugner Tyršovy s N. J. S. a protože nové těleso přijímalo nové jméno museli jsme Vás žádati o dovolení změny jména pro naše technické spojení pouze. Česko Americká Obec Sokolská zaměněna za jméno Svaz Slovanského Sokolstva a počet členů rozmnožen. To umožnili jste zase Vy svým ochotným svolením. Prokázali jste znovu dobrou vůli obětující vše účelu. Ale ani nový rozšířený Technický Odbor není spokojen s pořítkem, které nás k sobě váže a to z té příčiny, že vy zastoupení nemáte a nemůžete své žádosti a potřeby tak projednat jak byste měli. Ze zkušenosti nabytých dalo by se snad nyní vše lépe upravit, když by nedošlo ku spojení úplnému, které považujeme za jediné praktické a v této pohnuté době za nutné. Úplnému spojení, jak pevně věříme nestojí v cestě nic. Doufám, že přiznáte že Ú. T. O. za daných poměrů snažil se vykonati to, co bylo v jeho moci. Sud'te, prosíme dle vůle naší a ne dle toho, co skutečně vykonáno bylo. Výsledky mravní ze spojení našeho přece jen byly. Za ta dvě leta vydány tři velké pomůcky pro evižitele. Vydali jsme evižitelské tabulky, práci to našeho neúnávného náčelníka br. Paskovského. Práci té dostalo uznání řádného na prvním místě zde u Vás nařízením, by ve všech sborech bylo dle nich eviženo. I kniha kroužení kůželi došla u vás

značného odbytu. Na dílo to měli jsme již objednávky učitelů tělocviku na Rusi, žel, že nemohly být vyřízeny. Naše jednoty knize té nedaly však dosti podpory, zvláště jsou to jednoty venkovské, které potřeby pro ní nezdaří se míti, tam věnuje se pozornost spíše evičení nářad'ovému. Vydali jsme i Přehled sokolské soustavy, příručky to, kterou každý evičenec měl by míti, aby snadno a rychle seznámil se se soustavou sokolských evičení. Nejnákladnějším dílem byla kniha "Skupiny", ale díla takového není nikde. Žel také dochází více ocenění v kruzích cizozemních než v našich řadách. Br. Fr. Paul evičitel na americké koleji pro výchovu evičitelů má zásluhu o seznamování studentů s dílem tímto, prodává jí tak, jak je s českým textem. Kdyby měla anglické vysvětlivky měla by obyt u evičitelů spolku Křesťanských mladíků, jak bych mohl dokázati dopisem zaslaným jedním z nich, jenž, byv na ní upozorněn, objednal si ji. Jsou to zas naše kruhy, které nepovzbuzují k vydávání takových příruček, ač volají stále po těch neb oněch. Máme v přípravě dílo bra. Josefa Čermáka: "Dětský tělocvik", ale autor zdráhá se ho dáti, když vidí tak slabý odprodej knih vydaných. Na to by však ohled neměl být brán a zvláště ne nyní, kdy takových pomůcek bude čím dál tím více potřeba, protože naši evičitelové zkušenosti jsou již, neb v krátké budoucnosti budou zavoláni na pole jiné činnosti. Dnes v pokladně Ú. T. O. je přes \$900.00 a proto nebylo nutno vypisovati novou daň. Kdyby ta nešťastná válka byla skončena, jistě by ty knihy, které na ruce máme byly rychle rozprodány a finanční základ Ú. T. O. byl by tak dobrým, že mohl by se postupovati jiným směrem na dráze vytknuté.

Jestli byly výsledky naší práce takové, jak daleko větší byly by kdybychom byli úplně sloučení. S nadějí, že uznáte tento důvod jsem s bratrským Na zdar! za Ú. T. O.

T. Vonášek, jednatel."

Čten pak dopis starosty Sokolské Obce, bra. J. Čermáka, redaktora "Sokola Amerického" bra. J. Rudiše Jičinského v nichž též přimlouvá se k semknutí šiků sokolských. Než bylo přikročeno k dalšímu čtení telegramů a dopisů upozorňoval předseda sjezd, že české Chicago bude vítat v neděli vůdce české revoluce prof. Masaryka a myslí, že by bylo záhodno poslati mu do Chicaga pozdravný telegram, hned také načrtl jeho znění. Sjezd s ochotou přijmul vše za své a zdravice poslána. Předseda také rozhodl, aby volba výborů různých byla provedena tak, aby v příštím zasedání měl sjezd o čem jednati. Do resolučního výboru zvoleni byli bři.: Tůma, Hrbek, Hejnar. Do výboru na stanovy: Anýž, Košar, Šmíd, Bezectný, Vančurová. Do výboru na sloučení zvolili si bratry: Koňase, Vyskočila, Merylovou, Loeffnerovou Tůmu, a rozšířen zástupci Obce. Večerní zasedání tím skončeno, zástupci pohostění a výbor na sloučení konal schůzi.

Ve schůzi výborové probírány ty body, které by snad měly být odstraněny, aby sloučení bylo možno provést. Na prvním místě byla to úmrtní podpora u jednoty D. A. S. Aby členové mohli si prohlédnouti stanovy Sokolské Obce ustanovená schůze na neděli ráno o 8 hod.

V určenou dobu výbor se sešel a beze všech obtíží přišel k dohodě dříve než zasedání sjezdové bylo zahájeno.

Výsledek porad našich byl následující:

- 1) Výbor odporučuje sloučení.
- 2) Pro sbory jednoty D. A. S. nechají si pojmenování: D. A. S. New York, D. A. S. Long Island a pod. tak jako u Sokolské Obce mají jednoty název: Česko Americký Sokol St. Paul a pod.
- 3) Kroj zůstane beze změny, evičební kroj Sokolie bude bezpodmínečně jednotný (pro společná evičení).
- 4) Orgánem bude "Sokol Americký", přispívatel bude i z řad D. A. S.
- 5) Sokolské Obci bude předán fond agitační, fond sjezdový a fond úrazový.

6) Sjezd odporučí, zavedení úrazového fondu do něhož každý člen by přispěl 10 ctů ročně za člena.

7) Protože členové sborů D. A. S. odvádějí pravidelně nejméně 25 ctů týdně pro Č. N. S., nemá být od nich co členu Sokolské Obce vymáhána daň 10 ctů měsíčně.

8) Stane-li se sloučení, má být odporučeno svolání sjezdu Sokolské Obce, aby stanovy byly opraveny dle potřeby.

9) Za několika sborů D. A. S. jsou pohledávky za náčelní v obnosu \$210.00. Tyto pohledávky jsou dobré a proto je převezme Sok. Obec a obnos naznačený bude dán D. A. S. aby mohl je dáti do fondu úmrtního, z něhož vypůjčeny byly.

10) Úmrtní fond zůstane v existenci, jenže si ho bude řídit výbor sborů na podpoře účastněnými zvolený.

Jelikož dopolední zasedání nedovolilo výboru podat zprávu před půl dvanáctou hodinou, přečteny tyto body této dohody, aby každý zástupce měl představu o jednání, které bude na pořadu odpoledním.

Zpráva slučovacího výboru hned po zahájení odpoledního sezení vzata na přetřes. Bratr předseda chce zjistit, zda některý ze zástupců je proti spojení, a vyzívá zástupce, aby zdělili, zda by jim nebylo milejším snad promluvit o spojení bez přítomnosti zástupců Sokolské Obce. Jelikož nikdo z přítomných nepřihlásil se ke slovu přikročeno k jednání o bodech dohody umožňující sloučení a rokováno o každém z nich a každý z nich přijmut. Na to odhlasován návrh na úplné sloučení a též jednohlasně přijmut. Rozumí se, že usnesení toto předloženo bude ještě sborům ku schválení.

Přispívatelem do "Sokola Amerického" zvolen br. V. B. Tůma.

Za Sokolskou Obec poděkoval za toto jednomyslné rozhodnutí jednatel Sokolské Obce a br. Doležal vítal D. A. Sokoly v kruh náš sokolský vřelými slovy.

Přítomni byli tomuto závěrečnému jednání také bři.: Modr, starosta T. J. S. New York, Ferd. Martyny, evičitel Sokolek New York, br. J. Tesař, evičitel Sokola Slávoje z Chicaga, jenž dostavil se sem k odvodu do československé armády. Všichni tři srdečnými, nehladanými slovy blahopřáli sjezdu k takovému rozhodnutí a projevíli naději, že nyní spojenými silami bude i v této tak nepříznivé době v před lépe se kráčet.

Tímto rozhodnutím odpadly veškery další práce na opravu stanov a pod. a jelikož jednání o sloučení vyžádalo si celé odpoledne, usneseno odbývatí další schůzi večer, aby resoluční výbor mohl podati zprávu a aby mohly být dokončeny práce D. A. S. co tělesa samostatného, svéprávného.

Večer přijmuty tyto resoluce: 1) Výzva členů schopných k vstoupení do armády. 2) Týkající se sloučení, 3) Podpora svobodomyšlných škol a Volné myšlenky a Č. N. S.

Pak přišly na pořad volné návrhy a usneseno mezi jiným, by ten člen, který slíbí vstoupit do armády a slibu tomu nedostojí, vyloučen byl ze sborů.

Slova rozloučení promluvíli bratři Tůma, Voska a nejednomu ze zástupců zarosily se oči. Bylo 5 minut do 11 večer, kdy padla poslední rána paličky předsednické, oznamující skončení sjezdu.

T. Vonášek.



VYZVÁNÍ!

Tech. Svaz. Župy Východní vyzývá veškeré náčelníky a náčelnice jednot, v Župě Východní zastoupené, aby měli udané adresy v adresáři své jednoty v "Sokole Americkém" k vůli vyřizování techn. záležitostí mezi Župou a jednotou. Pro neznalost adresy náčelníka té neb oné jednoty se zdržuje veškerá práce společná.

Jednatel.

ZE VZPOMÍNEK ZAJATCE.

II.

V prvním svém dopise jsem Ti vylíčil počátek mého zajetí a dnes hodlám ve vypravování pokračovati.

S onoho údolí, kde jsem byl zajat srbským vojskem byl jsem třetí den odnešen do srbské polní nemocnice, a odtud na hrozně káře, tažené dvěma voly převezen do Valjeva, cesta ta byla trnitá, jízda podobná jízdě do pekel na tom neuvěřitelném vehiklu s obrovskými, takřka čtyřhrannými koly, jež se smýkaly po cestě, vlastně ani cestou nebyla, velmi těžce, způsobující otřásání káry na všechny možné strany. Ale všechno má svůj konec a tak i já se svou nebohou raněnou nohou jsem se ocitl v nemocnici. Pohříchu nemocnici však byla jen dle jména jednopatrová dřevěná bouda, bez postelí a takřka bez slámků i bez slámy, kde se převazovali ranění průměrně jednou za pět dní a kde dozorce nemocných, většinou srbští vesničtí výrostci (bolničáři) obírali tyto o co se vůbec dalo. Zůstal jsem tu asi 12 dní; pak jednou odpoledne mne naložili na nosítka — neměl jsem na sobě nic než noční úbor a ten již vábně nevypadal, a čepici, ostatní vše mi svědomití a pečliví bolničáři sebrali — a tak mne nesli k nedalekému nádraží, kde s jinými jsem byl naložen do čekacího vlaku a krátce na to jsem měl již Valjevo daleko za zády. Nechej popisovati dlouho tuto cestu vlakem, že veselá nebyla pochopíš, představíš-li si mne ve voze pro dobytek na holé zemi, kde je ještě rozházen koňský trus, takřka nahého, s ranou, která otřásáním, zanedbáním a zimou způsobovala mi pravá muka a s žaludkem tak prázdným a čistým jak slovo boží. A cesta ta trvala půl druhého dne — až druhého dne asi v 1. hod. v noci stanul náš vlak — na nádraží ve Skoplji. O, Skoplje, chtěl bych Tě opěvovati nejkrásnějšími verši, chtěl bych ku Tvé eti skládati nejnadanější ódy, laskati Tě nejsladšími jmény — žel tohle všechno neumím, poetické mé schopnosti jsouce žalostně nepatrné, nedovolují mi potřebného rozmachu a vzletu — omezím se tedy jen na to, že nazvu Skoplji druhým svým domovem — vždyť jsem tu našel vše, přátele i nepřátele, dobré i zlé, upřímnost i lež i lásku, ba dokonce i — vepřovou s knedlíky a dobré pivo! Než nesmím předbíhati udalostem a vypravovati pěkně po řadě.

Jak jsem byl již podotknul, ocitl jsem se tedy po půl noci (počátkem října 1914) na skopljanském nádraží. Vlak stanul a skoro současně otevřen byl i vůz v němž jsem se krčil na zemi zimou i bolestí a — hladem! Do egyptské tmy, jaká ve voze panovala tryskla náhle žlutá, pronikavá záře lamp nádražních, v jejich osvětlení se mihotala pestrá směsice lidí, naplňujících přes pozdní hodinu noční nádraží, běžících, povykujících.

Lidé nejrůznějšího oděvu i vzezření; rozeznával jsem v tom kaleidoskopu, omámen jsa náhlým světlem i shonem tu na perroně, hlavně srbské vojáky, civily a spoustu Turků a cikánů. Brzy jsem byl vynešen z vozu a naložen do kočáru — kočáš, černé chlapisko s omaštěným fezem seděl na kozlíku, vedle mne pak si do kočáru stoupl druhý, dáváje pozor, aby při jízdě se nosítka i se mnou nesmekla na zem. Celá řada kočárů s podobnými mne pasažéry označovala cestu kudy i náš kočár se dal. Kočáš jel po hrbolaté cestě pomalu, opatrně. Pokud mi to jen má poloha "v leže" dovozovala, pozoroval jsem bedlivě své okolí, ulice, dosti široká, již jsme právě projížděli zdála se mi v noci úplně moderní; domy po obou stranách byly výstavné, všude četné krámy, ovšem že zavřené a pohřížené ve tmou, kavárny, z nichž několik zářilo do noci ještě žlutavým ospalým světlem. Ulice vedla přímo od nádraží k jakémusi kamenému mostu, před kterým však náš kočáš odbočil náhle vpravo. Již jak jsme se blížili ke konci ulice a k mostu naskytl se udivnému mému zraku překrásný obraz!

Za mostem na výšině se zvedala z nočních chmur silhoueta nějakého hřadu, jehož vrcholky a kraje oblohy byly stříbrným světlem měsíce v úplňku a okolo všude se ostře rýsovaly kontury úžasné směsice klikatých a bizarních staveb i stavitelův orientálního města, z nichž vypínaly četné mešity své štíhlé minarety, v měsíčním světle zářící bělostí. Skvostné to panorama v magickém svitu měsíce tak mne zaujalo, že jsem se viděl býti v Harmu Al Rašidově městě z Tisíce a jedné Noe. Jeli jsme po nábřeží, po levici někde dole tajemně hučel divoký a prudký Vardar — jediný zvuk rušící ticho krásné noci. Pojednou vše mi zmizelo s očí jak svihnutím kouzelného proutku, ježto kočáš uhnul v úzkou, klikatou a úplně tmavou uličku a několik okamžiků na to stanuli jsme před branou dokořán otevřenou a jasně osvětlenou — projeli jsme jí a ocitli se ve velikém nádvoří. Právě proti nám, uprostřed pnula se vysoká, krásná budova, zářící do noci četnými osvětlenými okny; v levo po celé délce nádvoří, tvořící zároveň celou jednu stranu, zpozoroval jsem jiné stavení, přízemní, s vehodem, k němuž vedlo malé schodiště a k tomu jsme zaměřili. Příští okamžik již jsem ležel v dlouhé chodbě tohoto stavení vedle celé spousty raněných Srbů i Rakušáků, kteří zároveň se mnou přibyli do Skoplje. Dostali jsme čisté prádlo, za pomoci "bolničarů" se převlékli a dále co bylo na chodbě nevím, protože mne jeden z bolničarů (měl na rameně po jedné hvězdě — "kaplar") junák jak hora, příjemné výrazné tváře s orlím nosem vzal do náruče a odnášel mne jako hračku do jedné z četných dveří vedoucích z chodby do místnosti. Stanul se mnou ve velkém, prostranném pokoji kolem stěn i uprostřed postelí vedle postele s čistými prostěradly a dobrými dekami; většina postelí byla obsazena raněnými — byl jsem konečně v pořádné nemocnici. Bolničar opatrně mne uložil na jednu prázdnou postel zcela blízko dveří a přikryv mne ještě dekou vzdálil se když mi ještě dobromyslně se usmívaje řekl: "bako Švábo a sada spavaj". Než Švába spáti nemohl, nepřevítá kolik dní rána úžasné bolela a sotva jsem se mohl dočkatí jitra. Asi v 7 hod. ráno zavzněl ve dvoře hlas zvonu a za chvíli již vcházel do jizby známý mne již bolničar přinášející velikou konev čaje, za ním pak dvě černovlasé, černooké děvojčice (byly to sestry a sobě hodně podobné) s mlékem a vajíčky. Nevyslovitelné pocity mne zachvátily, totiž jen můj nezprahlý žaludek a příbuzné orgány, v očekávání věci příštích. A věci ty byly znamenité: dostal jsem přelíbezně vonící, bílý chlebiček a šálku dobrého čaje. Obě sestry, které vstoupily s hlasitým pozdravem "Dobro jutro" si mne nyní všimly a oči mohly na mne nechat, jak mi chutnalo. Mladší z nich si mne prohlížela smutným, lítostivým pohledem až ji starší oklikla co že na Švábu tak hledí. — Po snídání jsem se teprve začal rozhlížeti místností v níž leželo asi 50 raněných Srbů, já jediný Švába mezi nimi. V tom ale vstoupilo k nám několik mladíků s archy papíru v rukou, kteří zapisovali nově příšlé. Byli to studenti srbští, gymnasté, kteří zastávali v nemocnici úřad písařů. Pozdravovali vesele raněné Srby, tiskli jim ruce a rozmlouvali velmi živě. Jeden z mladíků, něžné, skoro dívčí tváře se mne ptal: "Kako se zoveš Švábo?" Neustále to Švábo, proč mi to říkají, já přec žádný Švába nejsem a nebudu, jsem se durdil sám u sebe. Nahlas jsem mu odpověděl a po té i k ostatním jeho otázkám, odkud jsem, jaké národnosti atd. Když jsem se mu pochlubil, že jsem Čech a Sokol z Plzně, volal hned na své soudruhy a ukazuje na mne pravil: "Ovaj nije Švába, nego Čech." Asi k 10 hod. bolničáři začali nositi raněné do operační síně k převazu. O, jak jsem se těšil, že rána bude konečně vyčištěna a ošetřena. Sál byl pln raněných, doktorů v bílých pláštích (mezi nimi jsem zpozoroval též dvě mladé doktorky), ošetřovatelů i ošetřovatelek. Přišla na mne řada za chvíli a vzala si mne do parády slečna doktorka (později jsem se teprve dověděl, že byla studentkou a prodělala pouze krátký kurs za účelem převa-

zování a ošetřování ran) což mi bylo ovšem zcela příjemné. Odvázala starý obvaz, ránu zaničenou a zhnísalou důkladně vyčistila, pincetou mi prošíkovala celou ránu gázem napuštěnou jodovou tinkturou a ránu pak pečlivě zavázala. Že jsem bolesti viděl všechny dušičky v očistci, každý kdo to zkusil uvěří — ale nedal jsem to na sobě znát, nehnul jsem ani brvou. To tak Čech a Sokol ukazovat druhým slabost a zejména ženě! Však se mi moje ranhojička obdivovala, tážajíc se mne stále, zda-li mne to bolí. Já že “neboli ništa” za to mne pak každý den chtěla ránu převazovat. Když obvaz byl hotov, odnesli mne opět na lůžko a já s dychtivostí čekal na oběd. Nebyla to snad hladovost ale nutno vzpomínouti toho, že před zjetím, ještě jsa v našem vojsku, živil jsem se poslední dny výhradně švestkami, jiného k jídlu nebylo a od okamžiku co jsem byl Srby zajat jsem se ještě nenajedl, dostáváje zrovna tolik jísti, abych nezemřel hladu. A již se nosil oběd. Dostal jsem talíř “čorky” husté to polévky bud’ s fizelemi, rýží neb brambory a kousek masa — jen se po tom zaprášilo a z vonného, bílého mého bochníčku zbylo tak hrozně málo, sotva kousek k večeři. —

Odpoledne ke 4. hod. přišel lékař a za ním jeden bolničar s velkou krabicí plnou prášků a léků. Zastavil se u mne, změřil teplotu (hořečku jsem vůbec neměl) a na moji žádost předepsal mi dietu — viděl jsem totiž při obědě, jak někteří z raněných dostali vajíčka, smažené kuřátko, mléko, “sutliáš” (sladkou rýži s mlékem) — těšil jsem se, jak se příští den najím, to že budou lukulské hody — ale jak jsem se šeredně zklamal. Celou noc nemohl jsem bolestí spát, přemýšlel jsem o hostině i pochoutkách, jež na mne čekají. Ráno jsem vsuktu místo čaje dostal trochu teplého, sladkého mléka a jedno vajíčko. Ohlížel jsem se sice po chlebu, ale kde pak byl již můj věrejší a nový jsem nedostal. Nešť, myslil jsem si, však ho dostanu později. Ale při rozdělení chleba jsem obdržel jen nepatrnou skývu jako marcipánek a tu se mi teprve dostalo vysvětlení, že kdo má dietu, nemá chleba. Ani mi již kuřátko a sutliáš nechutnal v poledne při obědě a čekal jsem jen netrpělivě doktora. Přišel opět v touz hodinu co předešlý den a ptal se mi jak se mi daří. Stěžoval jsem si, že mi nedali chleba a že mám hlad. Doktor, starší vážný pán se mi dal do smíchu a dietu škrtnul; pak jsem byl již spokojen s “čorkou”. Několik dní uplynulo tak beze změny a byl bych býval úplně spokojen, jen kdybych byl měl co koufít. Neměl jsem ani mariáše a od Srbů, kteří se mnou byli v místnosti jsem nic žádati nemohl. Pohlíželi na mne nepřátelsky a pohrdavě a tropili si ze “Šváby” jen úsměšky. Až asi pátý den ona sestra s krásným, hlubokým černým okem mne vysvobodila. Pochopila, co mi chybí a aniž by slovo řekla zmizela a za chvíli přišla zpět tisknouce mi v ruku balíček tabáku a papírky — byl bych jí zlíbal radostí ruce — ona však porozuměla pohledu v němž jistě četla mé nevyslovené díky a byla spokojena. Ještě několikrát mi přinesla tabák a hrozny vína, pak se ale pojednou ztratila a víc jsem ji nespapřil. Až dlouho, dlouho po tom, za několik měsíců, potkal jsem ji jednou na promenádě. Tehdáž jsem byl již zdrav a dosti slušného zevnějšku — pohlédla na mne opět tím tklivým, smutným zrakem, bylo to tytéž hluboké, krásné oči jak jsem je byl po prvé spatřil, ale tvář byla bledá, chorobná — víc jsem ji nikdy nespapřil, zapadla do toho moře postav, jež se dnes mihnou kolem tebe, z nich některá ti vtiskne v duši nikdy nesmazatelný dojem, aby pak zmizela na vždy. Tak i tato moje sestra zanikla a zůstal jen ten její pohled, který nikdy nezapomenu.

V příštím dopise budu pokračovati, musím se o těchto prvních dobách mého “zajetí” ve Skoplji zmíniti obšírněji, protože udalosti ty se všemi takřka osobami s nimiž jsem se tu setkal, měli hlavní vliv na celý můj život ve Skoplji a často se k nim ve svém vyprávění budu museti vraceti.

Jarka Berka.

Mario Česká:

ŽENSKÉ ODBORY V ORGANISACI SOKOLSKÉ.

V březnovém čísle “Sokola Amerického”, ve článku bratra Jar. Košáře “K otázce sjezdu sokolské Obce v Americe”, sledujeme se se zajímavou statí, týkající se otázky ženské v naší organizaci.

Otázka ta jest věru dalekosáhlá, a zaslouží, aby byla důkladně prostudována, nežli se přistoupí ku řešení téže, buď sjezdem aneb užším výborem. Já sama, od minulého sjezdu bývalé Nár. Jed. Sok. u nás v Baltimore velmi často přemýšlím o otázce té, a sleduji život a činnost různých jednot i odborů Sokolek v Sokolské Obci soustředěných. Že pokračujeme, ač zvolna, ale přece, vidno jest z následujících. Na sjezdu Nár. Jednoty Sokolské v Detroit, před osmi roky, zastoupen byl pouze jeden samostatný sbor Sokolek, a sice sbor Sokolek “Blesk” v Baltimore. Sbor tento byl druhým, který vstoupil do Nár. Jed. Sok. jako samostatný sbor, (prvým tuším byl sbor st. louisských Sokolek) a prvým, který vyslal zástupkyni svoji do sjezdu detroitského. Na sjezdu baltimorském, bylo již zastoupeno osm samostatných sborů Sokolek. Kolik jich zastoupeno bude na sjezdu příštím? — Otázka tato položena byla zástupcům bratrských jednot na baltimorském sjezdu, a odpověď byla překvapující. Víte, co nám bratři odpověděli? **My si nepřejeme, aby naše ženské odbory staly se samostatnými jednotami ve svazku našem. My jsme takto na tom lépe, neboť ženské odbory vydělávají na zábavách peníze, a nám je dávají.** Překvapující, že ano?

Zde jest vidno, že pouhé sobectví bratrských jednot bylo příčinou, že tolik odborů ženských bylo posud závislými na jednotách mužských. Rozumí se, že jsme domluvily bratřím jak náleží, a i já psala jsem několikrát v Sokole Amer. vybízějíc ku samostatnosti ženských odborů, a dnes, vzdor vypočítavosti bratrských jednot, snad všechny odbory ženské bývalé N. J. S. jsou soustředěny v Sokolské Obci co sbory samostatné.

Tolik, co do administrativního vedení sborů Sokolek. Co se týče technického vedení, má bratr Košář úplnou pravdu, když tvrdí, že jsou Sokolky v podruží jednot mužských. Avšak proč? Ne vinou Sokolek samých, jako spíše vinou zákonů přírody. **A ty žádný sjezd neodstraní.** Věnuje-li se mladý muž tělocviku, a vzdělá se dostatečně na učitele tělocviku, může obor tento, jeví-li oň dostatečný zájem, učiniti svým životním povoláním. Nic mu nevádí, by se tělocviku oddal úplně, at’ svobodně čili ženat. U ženy jest však jinak. Jen málokdy setkáme se s mladou dívkou, řekneme do 20 roků, která by jevila takový zájem o tělocvik, že by chtěla zasvětit celý svůj život povolání tomu. Jest to zcela přirozené, neboť mladá dívka není rozumově tak vyspělá, by dovedla chápat vznešenost a důležitost takového poslání. Teprve v pozdějších letech žena vospívá, když život sám naučil ji pohlížeti na vše jinými očima. Do té doby však většina mladých dívek se provdává, a tu, i kdyby chtěla, nemůže již se věnovati zájmům jiným, vedlejším. **Nebot’ hlavním úkolem ženy, přese všecko snažení a modernisování jest přec jen úkol ženy a matky.** A může se taková žena věnovati tělocviku tak, aby mohla být svědomitou učitelkou jiných? Já pravím, že nikoli!

Je-li žena matkou, tu dlouhá doba před i po narození děcka činí ji vůbec neschopnou námahy, jaké stálý tělocvik vyžaduje. A kdyby, třeba po několika letech, když dítě odroste, a mohla by opět tělocviku se věnovati, shledá, že zatím svaly její oslábly, že není schopna vykonávati cviků, které dříve byly jí pouhou hříčkou, že zkrátka, životní síly její nepostačují, aby dostála úkolům dvojím. A mohl by někdo chtíti, aby bylo jinak? Mohli bychom žádati, aby se žena vzdala povolání ji vlastního, a úkolu nejvznešenějšího, úkolu matky? Zajisté, že nikoli!

A i kde žena provdaná nemá dítě, pouze vedení domácnosti má na starosti ani ta nemůže svědomitě zastávat úkoly dva. Ty všední drobné starosti, ta stále jednotvárná práce domácí rozptylují myšlenky, činí ji neschopnou soustředění na práci vážnou. Již pouhá starost co vařiti, ráno v poledne a večer, den ze dne, rok po roce, (zvláště za dnešních životních poměrů) učiní z mnohé ženy nervosní zříceninu. Což pak, když přijdou starosti jiné v rodině, neshody různé, nemoce a jiné? Ovšem, jest málo mužů, kteří dovedou pochopit pravdivost těchto slov, poněvač stanovisko jejich jest rozdílné žen. Avšak ženy znají, a takže se kterékoli dají mi za pravdu. Ovšem jsou také výjimky, jako všude, máme ženy, které jsou hotová dynama, dovedou pracovati celý den doma a večer napínají mozky své na schůzích a pod., pracují duševně právě tak dobře a logicky jako muži, a žena taková jest schopna veškeré práce veřejné.

Avšak ženy tyto najdeme pouze v letech od 30 roků vzhůru, a v letech těch jest již pozdě na tělocvik, jako povolání.

Proto, budou ženy i nadále v podruží mužů, co se technického vedení týče, leda by se našly ženy takové, které by se samy odsoudily k dobrovolnému celibátu, a věnovaly životy své výchově příštích žen a matek.

Dojde kdy k tomu? To budoucnost ukáže.

VZDĚLÁVACÍ ODBOR.

Ferdinand L. Musil:

KNIHY A KNIHOVNY.

„Jeden z předních zdrojů lidového vzdělávání leží v k n i z e, i doporučuje se proto zakládání všeobecně přístupných knihoven poučeně zábavných“. (Z oběžníku „České Obce Sokolské“ v Praze z 28. září 1895).

Výchova tělesná nebo-li pěstování tělocviku není jediným a konečným posláním Sokolstva, máť ono úkol mnohem důležitější a vznešenější: **mravní vzdělávání našeho lidu.** Výchova tělesná má býti pouze prostředkem k dosažení cíle dle hesla „Zdravý duch ve zdravém těle,“ která před dávnými věky pronesl kterýsi starověký filosof, od něhož převzal je náš veliký arcibiskup Jan Amos Komenský a které si posléze vepsalo i Sokolstvo na svůj štít. Tím není řečeno nic více a nic méně, nežli že výchovou tělesnou má býti naše tělo udržáno ve zdravém stavu, tak aby i duch v něm byl zdravý a v tomto stavu snáze přístupten dalšímu vzdělávání.

Napsal jsem, že vzdělávací úkol Sokolstva jest důležitější a vznešenější, nežli výchova tělesná. Proč? Odpověď jest na bíledni: Tělesné výchovy naší jest účastna pouze hrstka národa, neboť všechny do tělocvičny dostati nelze, at' už z příčin těch aneb oněch, — kdežto vzdělávací činnosti můžeme obsáhnouti sto, tisíce, ba i vícero násobný počet příslušníků našeho národa, působiti na ně přednáškami, četbou časopisův a knih (tedy slovem mluveným i psaným), uvědomiti je o jejich povinnostech k národu našemu i celému lidstvu vůbec, vésti je k lepšímu životu a naučiti je těšiti se ze všech krás a divů přírody a života.

Hle, jaké obrovské pole činnosti vynořuje se tu před zraky našimi! Na mnohých místech jest již sice tato role vzdělána a pyšní se nejedním krásným a vzácným květem, ale přes to přece ještě třeba řady dobrých a poctivých pracovníků, kteří by se nebáli a neštíteli vzít do rukou rádo a zabořiti jej do noviny, do půdy panenské, která ještě nebyla

vzdělávána a která jen čeká na své zykypření, aby vydala úrody bohaté; na jiných místech zase odehodem pracovníků zůstala role ladem, úhorem . . . , a čeká, čeká . . .

Bratři a sestry, k práci! Tady je třeba jen přiložiti ruky k dílu, a začne-li jeden, druzí půjdou za ním „Verba movent, exempla trahunt“, — slova povzbuzují, příklady táhnou, — říkali již staří Latini.

Vzdělávací činnost může se bráti mnoha směry. Nejlepší a nejjistější však jest šíření dobré četby. Hled'te, aby ve všech jednotách byly knihovny v dobrém stavu, aby obsahovaly skutečně cenné spisy, a kde knihoven posud není, založte je! Tam pak, kde knihovny jsou, ale místo užívání leží ladem a na knihách usazuje se pomalu prach, vrstva za vrstvou, — tam je oprašte, vytáhněte na světlo světa a hled'te vzbuditi mezi členstvem zájem pro četni. Pamatujte, že kniha to byla, česká kniha která našim buditelům pomohla vykonal ten obrovský zázrak — znovuvzkříšení našeho národa — již již odumírajícího — a pamatujte, že potud bude s námi dobře, pokud v našich rukou bude dobrá česká kniha, jak napsal zesnulý spisovatel Václav Beneš-Třebízský: „Kdyby naše neúspěchy zevnější byly nevím jaké, kdyby kolem nás spiklo se nepřátel jako rozružených vln kolem osamotnělé lodice na širém moři, pokud v rukou našich kniha dobrá, česká kniha, potud veslo naše nejpevnější.“

Nejdůležitější roli v této úloze hraje dobrý knihovník. Je-li skutečně uvědomělý, vzdělaný, literatury znalý a dbalý, poslouží členstvu při výběru knih a dá každému takovou četbu, na kterou jeho duch stačí. Toto jest důležitější nežli se snad mnohému zdá.

Při výběru knih do knihovny třeba rovněž veliké obezřetosti. V dnešní literární nadprodukci jest taková spousta knih, s takovými nevinnými nebo zase lákavými tituly, že jest opravdu třeba značné znalosti literatury a knižního trhu, aby se do knihovny nedostal bezcenný literární brak, hovičí pouze sensaci dne a nízkým pudům, bez veškeré ceny vzdělávací, který může natropiti spoustu zla. O tom napsal již před lety Josef Jungmann, zakladatel a patriarcha novočeské literatury a historik literatury české (žil 1773—1947): „**Nezralé knihy jsou nebezpečnější nežli nezralé ovoce; špatné knihy jsou záhubnější nežli nezdavé maso.**“ Ještě rozhorčeněji vyjádřil se myslitel L. Venilloe: „**Půvabné špatné knihy jsou nejhorší věcí na světě.**“ A zesnulý Benjamin Harrison, prezident Spojených Států, řekl: „Knihy jsou moudřejší než lidé; naléztí pak dobrou knihu je rovněž tak nesnadno, jako naléztí dobrého člověka.“

Vedle knih pro dospělé mělo by býti v každé knihovně i oddělení pro mládež. Zde třeba pamatovati, že jenom tímto způsobem podaří se nám vzbuditi v naší mládeži lásku k našemu jazyku a pochopení k české věci. Doufám, že obšírněji o tomto nemusím se rozepisovati, neboť stačilo by i méně slov, prosté heslo: „**Mládeži náleží budoucnost.**“ Důležitosti této otázky jsou si vědomy všechny kulturní národy dneška, jet' částí všeobecné výchovy. Stůjítež zde dva doklady, jak na výchovu mládeže pohlíželi dva velcí lidé: První, G. W. Leibnitz, slavný německý filosof a vynikající polyhistorik, zakladatel berlínské akademie, obdivovatel Komenského, (žil 1646—1716) řekl: „**Světě mi vychování a já vám změním tvářnost Evropy.**“ Druhý, P. H. Buckle, kulturní dějepisec anglický (žil 1822—1862), napsal: „**Přesně vzato, jedinými čtenáři, kteří mají velkou cenu, jsou mladí lidé, neboť v jejich rukou spočívá utváření budoucnosti.**“ —

Abychom bratřím a sestrám v jednotách práci s výběrem knih usnadnili, usnesl se Ústřední Vzdělávací Odbor Sokolské Obce v Americe poříditi seznam dobrých českých knih zábavně poučných a mně uložil, abych jej zpracoval. Čině této povinnosti zadost, počínám dnes s uveřejňováním

tohoto seznamu, v jehož čelo jsem položil seznam několika spisů pro čtenáře, kteří musí být ke čtení vábeni, tak aby bratři knihovníci měli jakési lepší vodítko, nežli by se jim dostalo otištěním prostého seznamu; k tomu cíli přičinil jsem také k některým spisům různé vysvětlivky, sebrané z kritik literárních a jiných posudků. Na konec přidal jsem ke každé knize cenu, což v případě nákupu bude zajisté každému vhod.

Na konec ještě slovo k dolejšímu seznamu. Snad se bude zdát někomu podivným, že otiskují výběr knih "pro čtenáře, kteří musí být ke čtení vábeni." Než na tom není pranic divného, vyplývá tento výběr z životní nutnosti. Víme ze zkušenosti, že mnohé lidi nelze přimět k další četbě pro to, že kdysi vzali do rukou knihu, která je neuspokojila, nelíbila se jim anebo ji nerozuměli, protože vyžadovala čtenáře sešlejšího, hloubavějšího, nebo vzdělanějšího. Proto jsem zde vybral několik románů a povídek lehčího slohu a zajímavého obsahu a něco humoresek, kterými se nejsnáze čtenáři získají. Až si pak čtenáři zvyknou číst, může jim knihovník nabídnouti jiná díla, těžší a hlubší. Třeba však zde pokračovati jako při všem učení: od nejjednoduššího k těžšímu a až k nejtěžšímu.

STUPEŇ PRVNÍ: PRO ČTENÁŘE, KTERÍ MUSÍ BÝTI KE ČTENÍ VÁBENI.

I. DÍLA PŮVODNÍ.

ARBES JAKUB: **Romanetta**. I. Sivooký démon, vázané K 4.80; II. Zázračná Madonna a jiné, vázané K 4.80; III. Zborcené harfy ton, K. 4.80; IV. Dábel na skřípci a j., K. 5.80; V. Kandidáti existence, K. 4.80; VI. Barikádníci a jiné, K. 5.30; VII. Sv. Xaverius a j., K. 5.10; VIII. Newtonův mozek a j., K. 4.70; IX. Ukřižovaná. Akrobata, K. 5.00. — **Romanetta**, vydání Světové knihovny, K. 2.90.

BRODSKÝ BOHUMIL: **Z vojny**. Vojenské novelly z bosenské války okupační s dějem neobyčejně poutavým. K 2.40, váz. K. 4.00.

— **Z pole i lesa**. Pravda a lež z mysliveckého života. Ilustrováno Adolfem Kašparem. Dva díly: díl I. K 4.40, váz. K 5.20; díl II. K 4.00, váz. K 4.80.

ČECH SVATOPLUK: **Nový epochální výlet pana Broučka, tentokrát do 15. století**. S 55 tušovými kresbami Viktora Olivy. K 3.60, váz. K 5.40.

— **M. Brouček na výstavě**. S 49 kresbami Viktora Olivy. Nesmrtelná figura pana Broučka, boдрého buržoazního pražského, podnikatele to nejdobrodružnějších výletů, ceněna jest v Čechách jako jeden z nejlepších skvostů humoru, jasné a působivé satiry. K. 3.60, váz. K 6.—

ČERVINKA KAREL: **Zelená krev**. Humoresky. S několika sty ilustracemi K. L. Thumy. Zdařilé humoresky z ovzduší českých lesův a hájů. Veselý duch fořtoven, pověstná "myslivecká latina" a množství žertovných příhod z loveckého života zradí se v nich a lehtají čtenáře k nezadržitelnému smíchu. Úplné ve 3 samostatných svazcích po K 3.50, váz. po K 5.—

DOHNAL ANTOŠ: **První povídky hanácké**. Zajímavá tato kniha obsahuje povídky: Jak jsem dostal půllán, Franta na vojně a Na pazderně. K 2.80, váz. K 3.80.

HERBEN, DR. JAN: **Do třetího a čtvrtého pokolení**. V tomto národopisném románě autor se zápalem a zároveň věrně podává nám obraz nejrozmanitějšího našeho kraje, moravského Slovácka s jeho pestrým lidem, s jeho chybami i přednostmi. O ceně jeho svědčí i to, že byl poctěn první cenou České Akademie pro vědu, slovesnost a umění v Praze. K 4.80.

HERRMANN IGNÁT: **Otec Kondelík a ženich Vejvara**. Drobné příběhy ze života spořádané pražské rodiny. K 5.20, váz. K 6.60.

— **Tchán Kondelík a zet' Vejvara**. Pokračování předchozího. K 5.50, vázané K 5.90.

— **Ztřeštěné historky**. K 3.20, váz. K 4.80. Herrmann je nejproslulejším humoristou českým, jehož jméno a spisy pronikly do nejširších vrstev národa. Věrný zobrazovatel života pražského v jeho spodnějších vrstvách.

HOOCH JAN: **Hanácké obrázky**. Humoristické črty. K 1.60, váz. K 2.60.

JIRÁSEK ALOIS: **Psohlavci**. Jedno z nejmalebnějších Jiráskových děl, mající za obsah vyličení zápasu Chodův a jejich reka Jana Sladkého-Koziny s cizáckým panstvím o stará práva do nedávna svobodného lidu. Obvyklé vydání K 2.80, vázané K 4.— nebo v lepší vazbě K 4.80. Vydání ilustrované Mikolášem Alšem K 8.—, váz. K 11.—

— **Mezi proudy**. I. Dvoji dvůr. K 3.80, váz. K 5.—; II. Syn ohnivců. K 2.40, váz. K 3.60; III. Do tří hlasů. K 5.—, váz. K 6.20. Veliká trilogie, v níž hlavně na základě Palackého a Tomka spracoval dobu Václava IV. a arcibiskupa Jana z Jenštejna, jejich dvory, vznik vzájemného protivenství, rozpory českého měšťanstva a zemanstva, jež se chce vymaniti z nadvlády německé a povznést národnost českou, stav kněžstva tehdejšího, volající po opravě a vzbudivší ohnivé kazatele, první vystupování Husovo a Žižkovo, spory na universitě pražské a ve studenství a vůbec veškerou tu rozviklanost všech řádův a stavů, přístřívání protiv náboženských, národnostních a společenských až do udělení tří hlasů českému národu na universitě dekretem kutnohorským r. 1409.

— **F. L. Věk**. Umělecké dílo zvláštní formy, román, či vlastně ve formě románu umělecky, ale téměř vědecky pravdivé zobrazení onoho památného procesu v životě národa, jemuž říkáme vzkříšení nebo národní probuzení. Nitkou, na níž navinuto jest líčení života v Praze i venku, řady spisovatelů, umělců (jmenovitě také Václava Tháma), je životopis českého člověka Fr. L. Věka, ve skutečnosti skromného spisovatele Fr. Heka. Zde je vypsán celý rozvoj našeho národa od prvních začátků českého divadla, písemnictví, novinářství a vůbec všeho duševního života a předními činiteli jeho; skoro všichni "buditelé" vystupují tu ve věrných podobách s nadějemi a trudy svými, s houževnatým úsilím tonoucí národ vrátiti novému životu. Vedle nich pak šlechta, Mozart, universita, francouzské osvícenství, rakouský absolutismus, Francouzi a Rusové válkou utkaní, německé divadlo, česká expedice, baron Jeník z Bratří a mnohé jiné osoby více nebo méně důležité v mistrném rozčlenění vyplňují široký rámec této práce. Hrdinou románu a jeho přáteli rozšiřuje se dějiště také na venkov. Díl I. K 2.60, váz. K 3.80; díl II. K 4.—, váz. K 5.20; díl III. K 5.—, váz. K 6.20; díl IV. K 4.40, váz. K 5.60; díl V. K 5.60, váz. K 6.80.

JEŘÁBEK VIKTOR KAMIL: **Počestná obec Valčice**. Obrazy z moravské dědiny pod Brnem. Věrné líčení typických figurek moravského venkova s jeho jádrným dialektem. K 2.20, váz. K 4.—

KUKLA KAREL L.: **Zvířata a lidé**. Veselé i smutné povídky. Ilustrovali Stanislav Lolek a Adolf Kašpar. K 1.60, váz. K 2.40.

LUŽNÝ AUGUSTIN: **Cikánské historky**. Veselé kresby ze života cikánů. K 1.—

NERUDA JAN: **Malostranské povídky**. Tímto dílem splatil autor daň své domovině, Malé Straně, jejíž lidi se všemi jejich zvláštnostmi realisticky věrně zobrazil. K 3.— (Dokončení).



DOPISY.



24. února 1918.

Milý bratře! Dostal jsem 6 balíků časopisů, za které srdečný dík, obrázek značí vzpomínku na řeku před Valou, kde jsme čekali 15 dní; hladem umořený dal jsem košili za broji (Arnaucký buka) chléb kukuřičný s tykví. S bratrským pozdravem

V. Churaň.

V táboru českoslov. vojska, 24. února 1918.

Drahý bratře! Konečně načešla dlouho očekávaná chvíle našeho osvobození ze zajetí. Zlomena pouta, která nás tísnila po celá tři léta. Jsme svobodni, volni a připraveni zjevnou pomocí dobýt drahé vlasti naší křiveného osvobození.

Od vyhlášení dekretu o českoslov. vojsku ve Francii, čekali jsme denně, že budeme zavoláni pod jeho prapory. Ale ta chvíle nešla, dle našeho vřelého přání, přec jen tak rychle. Byli jsme podrobeni opět, poslední zkoušce, v níž naše trpělivost byla krajně napjata. A nebylo to pouze dávné přání naše dostati se konečně na naše místo, byly to i zlé poměry, jaké nastávaly v našem táboru. Bylo vskutku zázrakem, že naše revolty, k nimž jsme se museli utéci, neskončily hůře, než to bylo.

Než nyní k věci! V neděli, dne 10. t. m. zavítali do našeho tábora do Déville (u Rouenu): zástupce Č. N. R. obě. K., kapitán br. Š. a ruský dobrovolník br. H. Přítomně uvítal jménem nás všech br. B. Obě. K. vyzval všechny přítomné ke vstupu do československého vojska. Právě, že to jest povinností nás všech, bychom své české smýšlení, svojí českou brannou sílu dali k dispozici celému národu. Kdo jest Čech, nechť vstoupí v řady naše! Do zbraně proti odvěkému nepříteli našemu! Jest to mohutná výzva, k níž připravovali jsme se po dobu války na této cizí půdě. A uznává-li dnes tato cizina naše práva na samostatné žití po boku druhých svobodných národů, musíme my dokázati, že nejen jsme hodni této svobody, nýbrž i že pro ni ochotni jsme obětovati životy. Protož v řady naše všichni! At' není mezi námi zrádců, poškozujících dobré smýšlení ciziny

o nás. Jsme tím povinni i našim drahým doma, v Čechách, v nynější době ještě více úpíci pod ranami Habsburgů. Má-li národ náš, naši mluvčí lidu z vídeňského parlamentu, za tak neblahých poměrů tolik mohutné síly, že před nepřítelem, před jeho zrakem dravčím, zjevně domáhají se spojení všech příslušníků národa československého, máme my, zde v zahraničí, tím větší povinnost pracovati ke svobodě toho národa, v němž jsme se zrodili. Dnes volá k Vám národ svou reprezentantkou v cizině, Českoslov. Nár. Radou, abyste kanali svoji povinnost. Přišli jsme, abychom z úst vašich přijali mužné slovo, že hotoví jste jíti s námi. Kdo zůstane, kdo nepůjde s námi, sám se odsuzuje a jest proti nám! —

Pak začaly přihlášky! Přihlásilo se nových čtyřicet osm bratří, tak že jest nás z tohoto tábora celkem 98. Než není to číslo konečné; víme, že i ostatní, velkou většinou půjdou za námi. — Od tohoto oficiálního náboru byli jsme pokládáni na straně franc. autorit již za vojiny hodlající bojovati po straně spojenců. — Odjezd náš stanoven byl na středu, dne 13. t. m. Odjelo nás prvních 50. druhí mají dojíti v nejbližší době za námi. Ozdobení francouzskou trikolorou a odznakem naší samostatnosti opouštěli jsme konečně místo svého zajetí. Loučení s našimi druhy — dobrovolníky i druhy — zajatci, kteří ještě zůstali, bylo dojemné. Prvním tiskli jsme ruce s vědomím, že záhy se sejdem na jednom místě ve společné práci — a těmto se tklivým přáním, aby nás následovali. Viděli jsme u některého slzu v oku, u jiného opět projádřeno smýšlení ryzí tím upřímným stiskem ruky, což vše dává tušiti, že na své cestě k osamostatnění nebudeme sami. Za námi přijdou i druhí! Věříme v to!

O svém příjezdu do tábora, o životě v něm, napíši Ti příště! Prosím, bys i zde nezapomněl na mne, začez Ti vzdám již předem své upřímné díky!

Se srdečným pozdravem Tvůj

Fr. Sámek.

Sain Pierre les Anchel le 3. března.

Vážený pane! Je tomu asi dva měsíce, kdy jsem měla na bytu několik vojínů, mezi kterými byl obě. Francois Klepal. Po několika dnech pobytu ustrnul se nade mnou a mýma dětmi. Řekl mi, že bude psát do Ameriky, aby mi byly poslány botky pro bosé děti a nějaký kousek šatstva na ně. A hle, před třemi dny dostala jsem poukázku na značný peněžní obnos a nyní hledám slovo, jímž bych vám, pánové, vyjádřila dík. Děkuji vám z hloubi srdce za sebe a za ty ubohé trpící děti, za vaše smilování se nade mnou.

Vždyť jsou chvíle, ve kterých se ptám nad těmi ubohými dětmi, co budu dělat, neboť jsou malé a není možno od nich odejít a pracovati. Mám sice od vlády podporu 3 fr. (50c) na den a snad bych s tím nějak vyšla, kdyby nebylo té válečné drahoty, kdy za to nelze ani dost chleba a mléka koupiti. Díky vám, budeme moci nyní žítí poněkud lépe a udržet duši s tělem pohromadě.

Obě. Klepal mluvil dosti francouzsky, že jsem se s ním mohla porozuměti a řekl mi, komu za to mám být vděčna. Také mi dal výstřižky z francouzských novin, ve kterých vzdána jest čest českým vojínům, kteří bojují ve Francii tak hrdinsky, abych vám je zaslala.

Tedy ještě jednou vám děkuji z hloubi srdce i za ty svoje děti, které jsou tím jediným, co mám.

At' žije a vítězí Francie! Sláva Čechům!

Mme. M. Halgrain.

DuMurier, Francie, 4. března.

Jak jsem Ti byl v posledním lístku již oznámil, vstoupil jsem i já v řady našeho československého vojska ve Francii. Snad Jsi se divil, že ve všech svých dřívějších dopisech Tobě jsem se někdy tou otázkou nezabýval, ba ani z daleka

o věc nezavádil. Měl jsem k tomu své dobré důvody — jeden z hlavních byl ten, že jsem byl v dřívějším táboře v Lyoně obklopen Němci a Maďary, byl jsem úplně pod kontrolou. Byl jsem zatím ale v hloubi srdce již dávno a dávno pevně rozhodnut obětovati své drahé vlasti vše co jen mohu. Proto také nyní, když jsem byl přeložen do tábora jiného, kde jsou až as na 7 jen samí Češi a Slováci — přihlásil jsem se hrdě ke svému národu a ku svým povinnostem tak jako to dělají ne-li všichni, tož velká většina zajatců českých ve Francii. A jsou mezi nimi lidé ženatí a jiní, na nichž je celá rodina závislá — a jdou, jdou bez rozmyšlení za krásným, jasným naším cílem. Nikdy jsem nebyl milý bratře tak spokojeným, nikdy jsem necítil taký klid a vědomí poctivosti v srdci jako nyní. Všechny mé tužby, přání, naděje dřívější ustoupily touze, citu jedinému, který mne tiskne v ruku zbraň proti odvčným našim vrahům. Oh, jak hrdě a s jakým nevyslovně sladkým pocitem si opakuji stále: jsi voják našeho československého vojska, pomůžeš i ty zatínati spáry českého lva, toho lva, který se po stech letech hlubokého spánku probudil — do krvelačné, bídné dvouhlavé orlice, i ty, byt' nepatrně, pomůžeš drásati ničemné její tělo, i ty budeš moci splatiti jí nesčíslné ty křivdy a rány jimiž chtěla zničit nenáviděného lva. — Čekám toužebně milý bratře, kdy se konečně odtud dostanu, kdy zahodím s odporem poslední, byt' i jen zevnější známku rakušácké příslušnosti, kdy padne ze mne potupná známka P. G. známka zajatce a kdy se octnu uprostřed našich českých vojáků, uprostřed hrdinů. Začínám žítí život nový, život krásný, nevím, bude-li dlouho či krátkého trvání a neptám se po tom — ovládá mne jen jediná myšlénka pronikající celou mou bytostí bud' žítí, ale jen tím novým životem v naší osvobozené vlasti nebo zemřítí.

Až přijedu na místo, což ostatně jak doufám bude brzy, oznámím Ti hned novou moji adresu a žádám Tě již předem, bys mi zůstal ty milý můj bratře i bratr Dr. Jičínský povždy přítelem a bratrem jako dosud! Vřelé pozdravy všem milým sestrám Sokolkám. Salámy jsou báječné — ještě jednou nejupřímnější díky za ně!

Zdraví tě upřímně, i bratra Jičínského tvůj

Jarka Berka.

Chicago, 26. března.

S city uspokojení a radostí píší opět tyto řádky neb musím přiznati, že s prací, kterou jsme tímto novým rokem započaly jsme nad míru spokojeny. Předně jest mě zmíniti se o poslední naši slavnosti narození Jiří Washingtona. Slavnost ona vydařila se tentokráte nad očekávání. Návštěva byla obrovská a zajisté, že ani jeden z návštěvníků nelitoval, že se na tento krásný večer dostavil. Všichni účinkující drželi se znamenitě, bylo již tolik chvály psáno v zdejších českých listech, které s největší ochotou vyšly nám vstříc, začež necht' přijmou náš dík. Tentokráte měly jsme tu čest vyslechnouti řečníka jinonárodního a to býv. guvernera Edw. F. Dunne a můžeme býti hrdi na to, co jsme od něho slyšely. Náš národ český, již tak mnoho trpící a utiskovaný zvláště tam za mořem tak maličký a přece duchem tak velký nechce být na dále ušlapován, utiskován, a zvláště nyní, kdy nadešla rozhodná chvíle, chceme opět bojovati do posledního dechu o své bytí. A my Češi zde za mořem, co jest naší povinností? Podat ruky pomocné tam kde po ní vztahují ruce naši drahé vlasti a národa českého z kterého jsme vzešli. Český a slovanský národ zde za mořem učinil již ochrannou práci naši, bratři hrdě na prvním místě hlásí se do řad vojska hotoví jsouce takto položiti obět' tu největší, "svoje životy" pro právo a spravedlnost. Ale i na nás ženách a dívkách českých zvláště Sokolkách záleží. Dokažme, že hodny jsme této nové naší vlasti a stůjme věrně při ní konajíce přesně a odhodlaně to, co vládá

nám káže. Činíme zajisté všichni s radostí a nejen to my chceme pracovat tam, kde Čech a Slovan volá a právě proto chceme vědět, jak na nás jiní národové pohlíží a jak dalece jsme poznáni. A to nám pověděl náš významný řečník. Dověděli jsme se, co jsme věděti chtěli, ba i více o čem jsme neměli ani zdání. Přišlo nám Čechům a Slovanům to uznání z kruhů nejvýše zastoupených, neboť jako bývalý mayor města a pozdější guvernér státu Illinois obě. Edw. F. Dunne vyslovil uznání nám a na to můžeme být dnes vším právem hrdi. Nejsme etizádostiví, ale zastrčení a nepoznaní v koutku také nechceme být a proto jsme povděční slovům našeho řečníka a skládají-li Spojené Státy jak pravil důvěru a naději v nás Čechy a Slovany tu největší, nuže pravím, že se v nás nikdy nezklamou. Dále naše sestra starostka svým proslovem skutečně dokázala, že jest pravou Českou na pravém místě. Neb máme mnoho Sokolek mezi námi, které jsou zde rozené i se vším vzděláním za sebou, ale právě tato okolnost nedala jim dosti příležitosti poznati tu naši milou řeč českou a tu zrovna jest na naši starostce, jež vši silou a mocí svoji vštěpiti jim vše co české jest, že krásné jest. S uspokojením mohu říci, že daří se ji znamenitě. Čes. Děj. Pěv. Sbor obohatil program náš zpěvy "Oráč" a dále "Slovenské Písne". Byla obě čísla velice pěkná a děkuju za laskavé účinkování. Profesor K. Čapek s jeho hudební školou vyvolal pravé nadšení a nemůžu jinak, nežli k úspěchu takovému gratulovat a přejeme žákům školy této mnoho zdaru za jejich píli. Třída Sokolky H. Klaus-Mikutové přednesla nám "Minuet" za doprovodu R. Železně. Byla jedna radost se na ty malé tanečnice podívat, dále bylo tu houslové solo Sokolky Wilhelminy Laune "Báseň" Z. Fibicha a "Kusawiak" (polský tanec s doprovodem Sokolky Drdové.) Sokolka B. Staňková svoji recitací dokázala nám pravé umění, jenom pro příště bychom si tě přály slyšet také v naší řeči české, vždyť tak krásně Sokolko Staňková jazyk český ovládá. Nuže, na příště se budem těšit. Zpěvní solo nám přednesla v pohostinném vystoupení Ch. Holmanova s houslovým obligátem Jos. Čapka, s doprovodem u piana pí. Augusty Čapkové. Bylo velmi přesně provedeno. Nejsem žádný kritik a povolání a dokonce ne již hudební, ale srdéčko mě vždy poskočí, kdykoli si na onen slavný večír vzpomenu. Též naše malé žáčky ukázaly co umí t. j. cvičení s praporce za doprovodu Augusty Čapkové. Držely se statečně, vzdáváme tímto vřelý dík všem účinkujícím i obecenstvu, které v tak hojném počtu se dostavilo. A nyní něco z naší čtvrtletní schůze, kterou zahájila naše starostka Kalíková u přítomnosti zvláště velkém počtu Sokolek a těší mne skutečně, že nevyzněla moje výzva na plano. Přišly tentokráte Sokolky i ty nejvzdálenější, a tak to má být, vždyť jen spojenou silou sestry něco se dokáže. Bylo též několik nových čekanek navržených. Dále mezi dopisy věnována zvláštní pozornost pozvání Národního Sdružení ku spoluúčastenství na bazaru jimi pořádaném. Pozvání s díky přijato a slíbeno účastniti se opět ve stánku sokolském. Naše sestry zajisté rády budou konat svoji národní povinnost. Dále rokováno bylo o 10centovém poplatku po dobu válečnou, který doporučila Obec Sokolská. Usneseno zachovati se dle našich bratří. Sestry nadšeny jsouce vřelou přímluvou Sok. K. Fialové, která slovy dojemnými hleděla připomenouti nám všem jak měly bychom se zachovati v přítomné vážné době. Jsem si jista, že slova její vepsala každá z přítomných v nitro své a zajisté se dle nejlepšího svého přesvědčení zachová a pakli by přece nebylo možno některé Sokolce z vážných příčin finančních onen poplatek hraditi vyrovnáno bude naší jednocentovou pokladničkou, kterou jsme si založili v této schůzi pod názvem "Pro Vlast". Sešlo se hned tuto schůzi něco přes \$3.00, které dle usnesení odvádět bude naše delegátka Sokolka Zárobská Národnímu Sdružení pravidelně. Jak vidět jednaly naše Sokolky s tou nejlepší vůlí a jen jak srdce velí. Starostka dále oznamuje,

že služební prapory jsou s maličkou opravou již hotové a budou odevzdány bratrům Sokolům v době co nejkratší. V neděli, dne 31. března pořádají bratři veřejné, kamž se též náš cvičitelský sbor v úplném počtu dostaví a zve ku hojně návštěvě. Též jsme navštívili t. j. správní výbor a naši starostkou tak zvanou "Baby party" pořádanou našimi Sokoly. Řídily jsme jim stánek s cukrovinkami a zmrzlinou a věru byl to ruch, některou chvíli jsme nemohly ani stačit. Byla podivná na ty naše Sokolice, které v krátkých dětských úborech se bavily. V některé chvíli se nám zdálo, že snad samy nejsme také tak staří jak vypadáme a již již zachtělo se nám mezi ně, nebýt toho zpropadeného stánku. A což pak ten náš starosta bratr Mikuta, toho jsem v první chvíli nemohla ani sama poznati. Jak tak může šat jednoho změnit, byl to vskutku hezký z něj chlapeček. Všem to znamenitě slušelo, jelikož nic netrvá věčně, musela se i tato dovádívá společnost rozejít. Jest ovšem také třeba občas něco takového pořádati, tak aby ta naše mládež se užlechtila pod dozorem starších pobavila a tak úplně nezapadla jen v trudy nynější doby, vždyť jest to jejich mládí, které tak rychle ubíhá. Též my Sokolky pořádáme opět zábavný večírek a to, dne 10. dubna v síni Plzeňského Sokola. Povzbuzen skvělým výsledkem prvního večírku, rozhodl se náš Odb. dávat podobné zábavné večírky častěji. Dále ku konci schůze přednesla nám dceruška Sokolky Sabathové recitaci, která se všem Sokolkám velice líbila. Můžeš být Sokolko Sabathová na svoji dcerušku skutečně hrdá. Dále dceruška Sokolky Smetanové zatančila nám balet, což bylo velice krásné a obdivuhodné při jejím mládí. Gratulujeme oběma a těšíme se až dorostou, že stanou se z nich také dobré Sokolky. Vskutku byla to opět jedna z nejkrásnějších schůzí, neboť tak nadšené jsem Sokolky naše ještě neviděla. Po občerstvení rozešly jsme se s tím přesvědčením, že zůstaneme tak činnými i na dále ku etí naší starostky a celého sboru našeho. Ještě si dovořím se zmínit o jedné z našich nejzásluhnějších Sokolek a t. j. sestru Karolina Fialová. V užším kroužku rodinném oslavila tato dobrá čírovnice v měsíci březnu 1918 50leté výročí svých narozenin. I my přicházíme s přáním vřelým.

Terezie R. Dobiášová.

Antigo, Wis., 24. března.

Jest již tomu dosti dlouho, co jsme obdrželi nabídku Vaší stran sokolského nářadí a proto odpovídám jménem všech Sokolů v Antigo. Byli bychom velice povděční Vám v Chicagu, kdybychom mohli to nářadí dostati. Za železniční dopravu s radostí zaplatíme, poněvať při takové pomoci jakou Vy bratři v Chicagu nám nabízíte, nemůžeme žádati, aby Jste ještě platili dopravu. Co se týče záruky, přihlásilo se nás dosti členů, kteří záruku podepíší. Záruku nám vyhotoví br. Beníšek.

Nyní Ti musím zdělití též jak se zde činíme. Všech členů máme 74, což jest dosti za tu krátkou chvíli co evičíme. Cvičících jest přes 30. Cvičení odbýváme dvakrát v týdně a to v úterý a v pátek, vždy od osmi hodin do desíti. V pátek též evičíme žáky od sedmi do osmi hodin, těch máme nyní 15. Myslím, že za nějaký čas budou též děvčata evičiti. Též se Ti musím zmíniti, že budeme mítí třetího na druhý měsíc první sokolský věneček. Pro dnešek končím. Na zdar!

Bohuslav Kryka.

Antigo, Wis., 27. března.

Ještě se chci něco zeptat. Máme zde založenou domobranu a byli jsme žádáni, abychem se k ní též přidali, tak nevím, zda-li by to nebylo na úkor našich stanov, ale nevím, proč, tak nám zdej též co o tom myslíš a dej brzké vysvětlení. S bratrským pozdravem Na zdar!

Bohuslav Kryka.

Roche-Maurice, Francie, 29. března.

Milému Sokoliku Jaroslavu Vokrálovi. — Bratře Sokoliku! Malým jseš milý hochu, ale velké činy pro nás konáš. Bratr tlumočnick nám ukázal kartu, a my našli i v "Sokole", na níž jseš zobrazen při dovážení časopisů pro nešťastné zajatce. Pohled na tuto vzbudil mnohé city v srdcích našich. Sokoliku náš, známe dobře ty svazky, kteréžto v tak hojném počtu jsou naloženy na sáňkách Tvých, ty české novinky, české Ameriky, jež vždy tak dychtivě očekáváme, a jež nám dodávají síly a naděje ve vítězné ukončení tohoto boje, z něhož má vyjít svoboda a samostatnost naší ubohé vlasti! Díky Tobě, díky tatíčkovi Tvému, díky celému Českoslovanskému Pomocnému Výboru a celé české Americe za útěchu a podporu, kteroužto nám v tak hojném míře poskytujete. Při pohledu na Tvé vyobrazení se srdce svírá, vzpomínámet' mnohý z nás na svoje děti tam v domovině, na naše synky, na naše deerky, ti zajisté nás nezapomínají. Vy maličtí na nás nezapomenete, proč by měli ti veleí nás a drahou vlast zapomínati. Srdečné díky jménem zajatců a jménem našich mladších druhů, kteří již odešli do české armády. Na zdar Sokoliku!

(Následují podpisy.)

Čeští zajatci, čeští dobrovolníci.

Jarnac, Francie, 1. dubna.

Drahý bratře Vokrále! Přijmi můj srdečný pozdrav, též na tvoji etěnou rodinu, tvoji kartu ze dne 19.—2. jsem 28.—3. obdržel, myslím, že se nemýlím, že ten malý hrdina na té kartě jest Tvým synem. Odpust': jak zní přísloví: "jablko od stromu daleko nepadne, neb jest vidět, že Tvoje obětavé a šlechetné jednání, pro nás zajatce a dobrovolníky si i Tvůj ještě mladý a již tak obětavý syn přivlastňuje, podle příkladu svého otce. Děkuji Vám všem vřele a přeji Vám i nadále mnoho zdaru ve všem, neb šlechetnost Vaše ve věci pro nás jest obdivuhodná, český cit a české dobré srdce jest darem a příkladem vzácným." Ted' ale k věci: Musím ti drahý bratře zdělit, že od 15. března nejsem více zajatcem, čili jsem se rozhodl, že se té potupné známky P. G. zbavím a již 15. jsem byl jak volný český voják, jak na mě ta volnost první dny působila nemohu ani vypsát, jak se na nás zajatce pohlíželo doposud a jak se to změnilo.

Každá dřívě zachmuřená tvář, obzvláště zde as 5 km. od Paříže, nás vítala příjemně, též po celé cestě do našeho Tábora jsme byli počtění a všude vlídně přijmuti tak příjemnou cestou jsme se dostali as 60 km. od našeho nasl. Tábora kde jsme museli přeseďat, a zde naše první překvapení, as 20 našich bratří z Ruska byli zde u oční přehlídky, zde se po prvé probudily naše české a bratrské city. Byli jsme mezi našimi bratry a hned pro nás nastal život nový, musím se též zmínit, že na tomto nádraží pracovali němečtí zajatci, kteří již ty bílo-červené znali a také jejich pohled nebyl příjemný, ale za to my jsme byli na to hrdí, pak s našimi bratry nastoupili jsme další cestu, o ¾ na 8 večer vjel vlak do stanice. A jaké překvapení pro nás: zde nás očekávala naše česká kapela od 21. pluku, první bratrské "Na zdar" a pak následovala naše česká hymna, krásná melodie její nám připomněla nový náš život, a pak náš první prapor, se lvem na jedné a kalichem na druhé straně, mnohé nám připomněl a naše stará hrdost se nám vrátila, zde jsem pocítil, že jsem též z vlasti Husitů.

Pak následovala hymna naší drahé matky Francie, mezitím se hnul vlak a okna odjíždějícího vlaku byla plna pasažery, kteří nevěděli co to znamená, ale zvuky krásné maršailais jim vyrvaly z hrdla: Vive la France, a zároveň nám všem, neb jsme byli tímto krásným zjevem jako omráčeni! Před nádražím nás očekávali naši bratři vojáci, kteří nás přivítali hlučným: "Na zdar!" což po nich opakovali čekající tam děcka a obyvatelé Cognacu, slze mě stáli v očích,

jak na mě působil tento okamžik, nikdy toho nezapomenu. Pak šli jsme za zvuků naší hudby až do našich příbytků, kde na nás čekali bratři a pak čisté postele, kterým jsme nebyli zvyklí ze zajetí a pak obdrželi jsme horkou kávu a šli jsme potěšení spát, a spali jsme všichni dobře. Až ráno jsme zaslechli volání: bratři pro kávu a jak rádi a posilněni jsme vstávali, pak jsme obdrželi šaty a vše potřebné, a tak jsme se zbavili poslední známky zajetí. A již 17. jsme byli přítomni sokolskému cvičení, při kterém byli též angličtí a francouzští důstojníci a naši hoši si odnesli velikou uznalost a pochvalu. Zde jsem slyšel poprvé anglickou hymnu a její krásnou melodii. Jak krásný život je zde, není slyšet jen to milé slovo: bratře neb bratři. Též s důstojníkem se mluvím jako s bratrem. Dne 19. jsme museli město opustit a odstěhovali jsme se asi 16 km. do městečka Jarnac i zde jsme byli přivítáni naším "Na zdar!", které každé děcko již umělo, až budem mít zde zase naši vlastní muziku, pak nám bude veseleji, a náš 22. pluk musí být vzorem nastávajícímu 23. pluku. Zde jest mnoho Sokolů, a všichni prahnou po četbě, neb ještě nemáme zařízenou vlastní čítárnu, zde jest

pravdu se všichni těšíme na tu chvíli, kdy se budeme moci vyřadit s těmi, jež chtěli být (ueber Alles)! Nálada mezi námi jest výborná, stále noví a noví přibývají, tak že naše armáda rapidně mohutní! Nikdy bych tomu nebyl věřil, že to vše půjde tak hladce. Ted' jen čekáme na povel ku předu, aby Karel Novák viděl, že Češi nejsou zbabělci.

Velectěný br. Dr.!—Mám na Tebe ještě jednu prosbu! Mám kdesi v Ohio moje příbuzné, ale adresu na ně nemám a proto bych Tě prosil, bys mne i tentokrátě laskavě vyslyšel, a pomohl mne adresu na některého z nich získati. Jsou to Josef a František Janda, rození ve Lhotě Starecové farní katastr Nadějkov, Kraj Tábor, Čechy. Otec se jmenoval Josef Janda, matka Anna, Otec zemřel asi začátkem roku 1903, a jestli matka žije nevím. Též bylo asi 6 sestřenic, nejstarší jmenem Anna paní Josefa, ale ty druhé si již nepamatuji, bylť jsem asi 5 roků stár, když jsem si s nimi naposledy hrával, tedy čítám že jsou v Americe 31—32 roků. Starší bratranec Josef jest asi 38 roků stár, František asi 36 roků. Budou se na mne též pamatovati. Můj otec jest Václav a matka se jmenovala Marie Strosová, moje starší se-

Na frontě západní ve Francii.



První z prvních na cestě do zákopů s Američany.

již dosti teplo, že již při cvičení vyhledáváme chládek, výcvik jest sokolský, rozdíl proti Rakousku, že zde každý vše dělá s největší ochotou. Příště napíši více. První zásilku jsem obdržel v pořádku, vše jsem rozdál na zajatec a dobrovolníky ale pro moje přemístění nebylo možno vše potvrdit. Pišeš něco o druhé zásilce, jestli dojde tak jí zašlu do některého tábora, prosím Tě milý bratře zasílej mě dále noviny a Sokola, děkuji Vám předem za Vaši ochotu a obětavost. Ještě jednou srdečný a bratrský pozdrav zasílá tvůj vděčný přítel

Václav Nový.

S tisíci vřelými pozdravy na Tebe, děkuji Ti srdečně za tak velikou laskavost mne prokázanou, jakož i všem milým krajanům, již prom ne obět' přinesli. Dne 29. března obdržel jsem Tvůj et. dopis s přiloženou poukázkou na dollarů 10, což mne až překvapilo, neboť jsem tak veliký obnos neočekával, vzdor tomu, že Tvé šlechetné srdce dobře znám ze Srbska! Dnes náš dobrý bratře jsem již 7 neděl českým vojákem, jsem volný, svobodný, a mohu konstatovati, že ze "Skopljanských" je nás přes 90 proc. dobrovolníků, a o-

stra Barbora a mladší bratr Rudolf. Myslím, že tento popis by jim stačil.

Prosím Tě bratře náš, záleží mně na tom mnoho, skrze moji rodinu v případě, že bych padl na bojišti! Vy již budete vědět jak to a v jakých novinách uveřejnit, abych se o nich mohl ještě v čas dozvědět. Již jsem se mockrátě pokoušel všelijakým způsobem ale vždy marně. Psal jsem krajanům Sovákovi a Brodskému, jest to asi 9 měsíců, ale též žádná odpověď. Ted' vím již předem, že Ty si nebudeš obtěžovati a ještě tuto službu mně prokážeš, začej Ti již předem nejsrdečněji děkuji. Ještě jednou srdečný pozdrav a dík za vše všem našim přátelům. Na zdar! A zůstávám vždy ve vši úctě

Janda Eman,

Česk. Slov. pluk 22/15 rota Jarnac (Charente) Francie.

Z Francie, 3. dubna.

Musím Vám napsati, že se nalezám ve Francii v československé armádě. Vyjel jsem z Nebrasky 2. ledna. Když jsem byl na návštěvě u sestry, a pak u jiných přátel a známých. Na to pak jsem dostal ze St. Paul, Minn., telegram, že se mám dostavit na místo k odjezdu. A tak 4. ledna po osmé

hodině jsem přijel do města St. Paul, Minn. Tam pak večer tamější bratři a sestry připravili krásný a příjemný večírek v síni řádu Čech čís. 12. Dobrovolníků, co jsme jeli do Francie, bylo 11, ale jak mě bylo řečeno, prý jich bylo zapsáno 24, ale zůstali zpět, a dle mého názoru jsou to samé staré baby! Bratři a sestry, nikdy nezapomeneme na krásný a ušlechtilý večírek, jenž jste pro nás československé dobrovolníky připravili. Zároveň za všechny bratry, již jsme jeli do Francie děkuji za krásný večírek a za všechny dárky, jež jsme od vás obdrželi. A tak jsme se bavili, až nadešla hodina se ubírat na železniční stanici, a s námi vyšel veliký průvod ze síně až na nádraží v elektrické káře. A tam jsem viděl mnoho těch, že o nic nedbají, jen měli pro nás dosti výsměchu a nadávky, a na Č. N. Sdružení dosud ničím nepřispěli, a kde mohli, tak nám veřejně škodili. Nadešla doba loučení, to bylo pro mě něco překvapujícího, neboť jsem nemyslel a neočekával, že takový zástup české osady v St. Paul se s námi bude loučiti, inu možná, že jsme se viděli naposled. Na všechny strany bylo voláno. Na zdar bratři a na shledanou! Sám jako vůdce naší výpravy, jakž jsem byl ustanoven bratrem a členem Č. N. S. tak stojím na peroně, a pohlížím dokola, a viděl jsem, že snad nebylo jedno oko suché, a my plakali zrovna jako oni, neboť jsme jeli do boje, a vydobýti naší staré vlasti svobodu, čili buď padnout, aneb zvítězit! S námi ze St. Paul jeli tři krajani, jenom že jeden ve Wisconsinu nám z vlaku utekl, a pak druhí dva Karel Pícha a Jan Pilný jeli s námi až do Chicaga, a tak jsme měli zábavy celou noc až dosti. Ze St. Paul jsme vyjeli v 11:15 hodin večer, a do Chicaga jsme přijeli druhý den ve 12. hod. v poledne, takže jsme neměli ani chvíli času se podívat do české čtvrtě do některé tiskárny. Tentýž večer jsme vyjeli z Chicaga v 11 hod. dále na Východ přes Kanadu a Niagarské vodopády, ale nic jsme neviděli, tam přijeli jsme totiž v 7 hodin večer. Pak jsme jeli přes město Buffalo, a dále na jihovýchod do východní metropole města New Yorku. Tam jsme byli přivítáni našimi bratry, tak zvanými modrými na 71. ulici, kde pro nás připravili taneční zábavu, a pak zase Sokolové zvaní "červení" též pro nás připravili taneční zábavu, a pak naposled český spolek Lesníci. A tak jsme měli v New Yorku zábavy až dosti, a na jedinou jsme dostali zprávu, že musíme nasedati na loď. A tak jeden den jsme sedli do lodi, a druhý den ráno jsme vyjeli z přístavu na širé moře. Plavba na vodě byla dosti bídná, neb jsme měli bouři a to veliké každý den, vlny litaly přes palubu ve dne i v noci, tak že mnohdy mnoho dobrovolníků bylo řádně vykoupano. Jedeme, až na jedinou jsme přijeli do válečného pásma, a bylo mezi námi mnoho bojáců, tak že v ponorkovém pásmu asi 50 dobrovolců si vzalo na sebe pásy a spali celou noc na palubě, a jeden si vzal na sebe docela dva pásy a lehl si zrovna do loďky. A tak jsme přijeli do přístavu, a tam na nás čekal zástupce Národní Rady, (čeká na všechny výpravy z Ameriky s francouzskými důstojníky) a tentýž večer nás zavedl do kasáren, a tam jsme se vyspali, a druhý den jsme jeli do jiného místa, co jsme dneska. Sem jsme přijeli jako domů, a na stanici na nás čekali naši bratři z Ruska, Rumunska a ze Srbska, a těch našich bratrů byla ohromná síla, když jsme přešli peron na nádraží, viděl jsem bratra našeho vojáka, jak zbraň v čest', a dále zase pěvecký sbor zapěl národní československé písně, a i francouzskou hymnu. Na peroně stáli všichni naši čeští důstojníci i francouzští i plukovník, a druhý den též nás přišel přivítat do zahrady. Tam se také cvičí. Cvičíme prostná, a pak se zbraní a pochody, a také jsme prováděli tři manévry. Mně se vojančina dosti líbí, neb vím kam sem jel, a na co jsem jel do Francie, bojovat za československou samostatnost. Přijměte všichni tam za mořem srdečný pozdrav od našich dobrovolníků ze St. Paul, Minn. Na zdar!

Václav Pučelík.

Antigo, Wis., 8. dubna.

Oznamuji, že jsme výtisky atd. nám zasláné obdrželi a zasílám za ně a poštovné \$3.43. Žádal bych Tě, kdybys mi zaslal 150 návrhových listin a nějaké stanovy. Jak to br. J. Svatoň již psal jak pokračujem, musím se přiznat, že mě to samého překvapilo. Dnes se mohu vykázat 90 členy a 10 členkyněmi a ty teprve přistoupili tento měsíc pátého. Doufám, že do měsíce počet členkyň hodně stoupne. Musím Ti také oznámit, že bratr Kubec mezi námi zanechal krásnou upomínku. Měl pěknou řeč o Národním Sdružení, na to druhý den odejel do Neva, Wis., tam založil odbočku Národního Sdružení s dobrým počtem členů. Pak, když byl v Neva hotov tak přijel nazpět do Antigo, kde jsme zrovna ten večer pořádali první sokolskou zábavu, které se br. Kubec na chvíli též účastnil a tam měl proslov co je Sokol, a co Sokol vykonal, tak že mnohé oko zůstalo zamžené. Byla to naše první sokolská zábava a zároveň jakýsi základ, neboť nám přinesla 43 dollarů čistého zisku. Minulý měsíc jsme si zvolili činovníky: br. Jan Beníšek, starosta; br. Jan Stengl, náměstek; br. Jan Halama, tajemník a účetník; br. Jiří Stengl, pokladník; br. Josef Svatoň, dozorce a místonáčelník; br. Bohuslav Kryka, náčelník. — Měsíční schůze určíli jsme si na první pátek v měsíci. Teď jen necht' přijde to nářadí, každý se na to těší a pořád se mě ptají jestli již je tady.

Jan Halama.

Camp Forrest, Ga., 14. dubna.

Dnes do oběda nám zde na jihu trochu sněžilo a nyní odpoledne co píšu, poprchává. Cvičit se beztoho nemůže a pak 51. pluk ve kterém jsem nyní jen dočasně, má výplatu, tudíž mohu se bez obavy oddat psaní, nikdo mě nebude vyrušovat. List správně dochází, začej přijmi můj dík! Nepsal jsem dosti dlouho, vzdor tomu, že se zde stalo mnoho změn o kterých chci nyní trochu se zmínit. 11 měsíců jsem byl u 6. pluku, 8 měs. u Co. D. a 3 u strojních pušek. Pluk, o kterém se zmiňuji, již odejel na východ a nás přistěhovalců z nepřátelského území poslední den odjezdu přeložili snad k 17. pluku, avšak nejeli jsme dosud k svému pluku, ale jsme na nějaký čas u 51., kde chtějí ony přistěhovalce z celého Forrest campu dát dohromady a pak poslat jinam.

Pochopíš asi jak nám bylo, když u 6. pluku vším jsme byli vypravení, vším potřebným do Francie a v poslední dny, přijde rozkaz, že přes vodu nesmíme, a také ihned dostal jsem listinu co si můžeme ponechat (z obleku) a co musíme vrátit. Marné bylo dožadování, aby nás vzali s sebou, prý my sami neradi ztratíme nejlepší vojáky, rozkaz přišel z válečného departmentu a my jej nemůžeme měnit; tak mluvili důstojníci! Když jsem viděl, že poslední naděje mizí, tedy odhodlal jsem se dostat nějaké informace, zda-li by nebylo možné dostat přeložení do naší armády, když již pod americkým praporem není možné dostat se do Francie? Napřed jsem mluvil s velitelem, který mě slíbil, že o tom promluví s plukovníkem, ten pak druhý den mně zvěděl, že podle jeho názoru je to nemožností, že nás potřebují zde k povinnosti hlídkové, ale když chci, mohu jít k post generálovi se přeptat, ten že může dát lepší vysvětlení. Běhám od Petra k Pavlovi, mě omrzelo, když si nás přejí podržet ve státech, necht' si nás podrží, ale že nejsme s takým jedním spokojeni, je na bíledni! 3. dubna asi v 5 hodin k večeru asi 200 mužů čítající zástup se hnul od hlavního velitelství, každý ranec na rameně, tašku v ruce a již se šlapalo do campu k 51. pluku, který je asi půl míle vzdálený od starého bydlíště. Den byl parný, zavazadla byla hodně těžká a my se řádně spotili. Všude, kudy jsme procházeli, všude měli pro nás jen posměch, prý "enemy foreigners go" a nám českým dobrovolcům to bodalo do srdce. Jsme smíšení se všelijakou sebrankou, snad z každého národa z centralních států jest někdo. Také jsou s námi Němci a Maďaři,

kteří se netají nikterak svým protiamerickým smýšlením. Nedělají rozdílu jestli má občanské papíry aneb ne, jak je rozený v nepřátelské zemi nesmí přes vodu žádný. Ještě dříve české noviny psaly, že Poláci mohou s americkou armádou na druhou stranu, což není pravdou. Jedině ruští Poláci, ale z Německa a Rakouska nikoliv. Ve středu 10. t. m. přijeli sem dva důstojníci od pobřežního dělostřelectva, kteří nás všech se tázali, kde jsme zrození a jak dlouho jsme v Americe a zda-li chceme bojovat. Tohle bylo již asi po 6. a nám se protiví pořád jedno a to samé zodpovídat. Nač nám dávají stále také otázky, když do Francie i tak nás nechtějí poslat? Tolik mohou chápat, že co dobrovolci, jsme nevstoupili do armády jen z legrace! Není pak divu, že některý hoch všim jsa již omrzen řekne, dejte mě raději propuštěnou, když mě nedůvěřujete! Na příklad: "Mám zde jednoho přítele z Clevelandu, byl draftovaný a v camp Sherman dávali mu propuštěnou, kterou nechtěl přijmout, že pošlou-li ho brzo do Francie, že chce zůstat na vojně. Taky se stalo, že byl přeložen do 6. pluku, neb se vědělo, že tento pluk brzo odejde a když jel, tedy nechali jej s námi, ačkoliv je občan a od dětství je v Americe. Při poslední zpovědi pravil, že aby mu dali "discharge", když do Francie jej nechtějí poslat a neví proč by měl nadále na vojně být. Podobných případů se stává dosti, ovšem mezi draftovanými dobrovolci jsou na tom samém principu, pro jaký vstupovali do armády. Ze psaní jsem přec byl vyrušen, neboť voják přišel pro mně, že musím jít na stráž na 10 dní do Fortu Oglethorpe a nyní dopisuji již z tohoto místa. Zde jest asi 62. těžkých provinilec, kteréž musím vodit po práci a hlídat, což jest dosti zodpovědná práce. Dopisováno 15. t. m. Včera jeden voják (Polák) hlídal při práci trestance, který mu utekl a dneska ráno hlídka v okolí jej dopadla a přivedla zpět. Blízko věznice pokusil se zase o útěk, což se nepodařilo, neboť kulka jej dohonila a srazila k zemi. Asi 10 minut řval jako zběsilý, poraněn jest dosti těžce ale životu nikterak nebezpečně. Ještě dobře, že vězně dopadli, jinak s vojákem co mu utekl by to špatně dopadlo za nepozornost by odseděl si 2 léta v base. On i tak tomu neujde, několik měsíců jej nemine. Poslední noc II. jména byla volná, asi k 11. hodině však když se to hezky spalo, pojednou ozval se poplach, což nám připravilo horkou lázeň, sotva každý natáh na sebe nejnnutnější, seřídili se před stájemi (tam spíme) a rychlým během se cupalo k místu ohně. Na západní straně Fortu hořely restaurace a obchody černošské, které shořely do základů. Měl jsem rozvádět hlídku, která stála přes noc a ještě i dnes u ohniště ale že jsem byl před tím noc a den na stráži a dneska jdu zase, tedy mě nechali na pokoji. Jsou 3. hod. odpoledne, proto musím ukončit, neb ve 4. hod. je nástup a také mám ještě pušku cítit. Srdečný pozdrav pořadatelstvu "Amerického Sokola" též i Sokolu Havlíček-Tyrš. Na zdar!

Cpl. Frank Pogoda, Co. E. 51st Inf.

Toledo, O., 21. dubna,

Zase přicházím, abych zpravil sokolský svět o činnosti zde u nás v Toledo. Jak však začít? Činnost? Ta již zmizela dávno, jenom schůze se odbyvají pravidelně, i ty jsou dosti špatně navštěvovány, to snad má být odvetou našim bratřím tam ve Francii? Žel jak se poznává, bratři nikterak nemíní vykonat co slíbili, že nastoupí místa bratří, kteří nastoupili cestu k cíli sokolskému, tam na bojišti. Jak jste bratři slibovali, že začnete pracovat a budete činnými v tělocvičně, všechny výzvy, všechno připomínání se však odráží od vaší lhostejnosti a lenivosti, jako na vzdor vše necháváte lhostejně jít kolem jako by jste upadli do tvrdého spánku. Všichni živočichové, kteří spí přes zimu již vylézají ze svých doupat ven, aby se těšili z teplého slunce, tak i pro Vás je na čas ven do přírody, do tělocvičny, aby Vaše svalstvo se

vzpružilo a byli jste trochu živější. Omluvu, že je v tělocvičně příliš zima jste ztratili, již vám tedy nezbývá nežli přijít a vodu v těch kolenou rozehnat jak si někteří bratři stěžují. Hrazda nám již rezaví, zíněnky plny prachu čili snadno lze poznat, že toho nebylo již dávno použito. Je na čas zíněnky vydupat a hrazdu otřít, tak do toho, ale ne jen slovy, těch již jsme měli dost. Bratři Slováci v Rockford, O. se drží; mile mě překvapila zpráva, že mají tam založený sbor Sokolek počtem asi 16. Však jenom zase to osudné cvičení nijak ne a ne, aby bratry vtáhlo do tělocvičny. Táž nemoc jako v naší jednotě. Patrně si berou příklad z našich bratří. Pro ně však mám omluvu, neboť jejich místnost jest mnohem horší naší. Bratr Botek ve Francii mě žádá dopisem, že by potřebovali tam naše nářadí, abychom prý jim je tam zaslali. S radostí bratři bychom tak učinili, jenom že to nemáme po kom poslat, neboť asi žádný od jednoty nepojede leda, by se věci nějak jinak utvářily a po cizím to zaslat, těžko se spolehnout. Některý třeba by to mohl v New Yorku prodat a udělat si dobrý den a za zbytek přijet zpátky do Toledo neb Beaver Falls, Pa. Jednota naše má celkem osm dobrovolníků, jsou to následující bratři: Br. Josef Kočíš v kanadské družině, Pavel Jagoš v americké a u české armády: Václav Roška, Jan Mlýnek, Matěj Botek, Alois Dvořák, Franta Vrána, Norbert Vrána. (bratři). Na těchto bratřích vidíme to právě Sokolství. Pochopili učení našich velkých zakladatelů Sokolstva. Celkem odjelo z Toledo ku československé armádě 13 dobrovolníků. Bratři tam ve Francii tímto Vám tlumočím upřímný pozdrav zde od nás i vám druhým, kteří jste jeli zároveň s našimi bratry. Dnes však jste jeden jako druhý, všichni stejně za jedním ideálem a jedním přáním pomstit křivdy na nás páchané. Doufám, že přijde ten čas, kdy si budem moci potřást bratrsky pravicí, při shledání se s Vámi s radostí na tvářích, že Vaše oběti nebyly marny. Na zdar!

Jan Jiskra.

Baltimore, Md., 22. dubna.

Po přečtení některých náhledů o návrhu T. J. S. New York, uveřejněných v březnovém čísle, byl jsem velice dychtiv na výsledek hlasování v jednotách. Když konečně došel "Sokol Amer.", první moji prací bylo vyhledati v něm výsledek hlasování a tu byl jsem překvapen velkou většinou hlasů pro návrh odevzdaných, třeba že jsem bezpečně očekával, že návrh bude schválen. Ta většina hlasů je tak výmluvná, že netřeba vésti dalších polemik ohledně návrhu samotného a přejíti prostě přes tuto udalost k další práci, která nás očekává. V poslední době bylo o sjezdech psáno jako o nějakém "mrtvém zlu", které stojí mnoho peněz a přináší malé užitky. Kdo jen poněkud je do jednání našich sjezdů zasvěcen, připustí, že je mnoho pravdy v těchto stížnostech. Vinu na tom nese členstvo jednot tím, že namnoze volí své zástupce do sjezdu bez rozvahy. Tak mnohý náš bratr může býti dobrým pracovníkem domácím, ale pro práci sjezdovou se nehodí naprosto. Tam potřeba je lidí s dlouholetou zkušeností, zasvěcených do všech podrobností v celé ústrojí naší organizace sokolské, vědomých všech našich nedostatků i potřeb; lidí, kteří více pracují a méně mluví — ale když mluví, tu mluví se znalostí věci. Kde se volí zástupce se zřetelem na tyto vlastnosti, jednota sotva bude mít příčinu litovati své volby. Je ale chybou, pak-li se volí zástupce méně schopný, jen jaksi za odměnu vykonané práce doma, nebo posle-li se na sjezd nějaká ta "řečnícká hvězda" té které jednoty. Zástupce na sjezdu musí býti řečníkem aspoň do té míry, aby dovedl myšlenky své upravit v přiměřený obal slovní; největším zlem a překážkou plodné práce sjezdové jsou ale oni zástupci, kteří ku každému, sebeupatrnějšímu návrhu musí aspoň 10 minut mluvit, jen aby přesvědčili ostatní zástupce o svém řečníckém talentu a aby jejich jméno co nejčastěji ocitlo se v zápisu.

Jinou "ozdobou" sjezdu jsou lidé, mající parlamentární pořádek na špičce svého maličku. Takový znalec se nalezne v každém sjezdu a největší jeho radostí je, když se ztratí celý drahocenný den nějakým tím štipáním vlasů; má pak látku k vypravování doma na kolik let. Málokdo odváží se tyto nepřijemné pravdy povědět veřejně, ale kdyby členstvo jednot si je uvědomilo při volbě zástupců do sjezdu, sjezdy naše těšily by se lepší pověstí. Bez sjezdů ovšem nemůže se obejít žádná organizace a i my budeme nuceni sjezd po čase svolati. Sjezd ten ale mohl by se zjednodušit tím, že by každá Župa byla zastoupena určitým počtem zástupců — řekněme deseti. Mnohý namítne, že by podobné zastoupení neodpovídalo demokratickému duchu naší organizace; za to ale by do sjezdu jeli právě jen ti nejsechopnější. Naše župní zřízení by se tím jaksí uplatnilo a župní delegace, tvořící samostatné jednotky, by zajisté více pozornosti věnovaly nutné úpravě právomoci a povinností župních ústředí. Kdyby v tomto ohledu nemělo dojít k nápravě, tu bychom zcela dobře mohly župní výbory zrušit, neboť za nynější jejich působnosti mají pro nás malé důležitosti.

Jako celek musíme bedlivě všimati si toho, co mimo vlastní kruhy naše se v české Americe děje. Můžeme pozorovati, že organizace podpůrné v zájmu sebezáchrany už počínají uvažovati o možném sloučení a tu by bylo jen žádoucí, aby mezi dvěma velkými celky — organizací podpůrnou a organizací výchovnou, jakou je to naše Sokolstvo, upraven byl poměr, který by byl na prospěch nám všem a hlavně té naší české národnosti. Organizace podpůrné by mohly věnovati více podpory Sokolstvu — jak finanční tak mravní, kdežto my zas cestou výchovy bychom mohli působiti na mládež, by zas jen do české organizace podpůrné vstupovala a byla nápomočnou ku udržení českého živlu v Americe. Otázka výchovy té mládeže mohla by býti upravena po společné dohodě tím způsobem, že my bychom se starali o náležitou výchovu tělesnou, spojenou s ušlechtilými zábavami, co organizace podpůrné mohly by finančně podpořiti kluby mládeže, školy pokračovací, Besídky a pod. Kdybychom tak dalece pokročili, ostatní otázky by už lehce se daly upravit. Mám na mysli působení národní, soustavou úpravu sbírek a rozdělování podpor účelům výchovným, národním a humánním. Snad někdo, česko-americkým cynismem odkojený, řekne že jsem snílek a že tu vykládám své sny. Nikoliv; jsem odchovancem praktické Ameriky, ale přes to považuji zde vyznačené plány za uskutečnitelné. Nemá-li ale česká Amerika dosti dobré vůle k provedení takového plánu, pak mají pravdu ti, kteří praví, že dnešní zvýšená činnost národní je "labutí písní české emigrace v Americe." Doufejme ale, že pravdu nemají, a proto ještě více o té naší budoucnosti. V duševním směru zajisté neučiníme kroku nazpět, ba doufám, že spíše ještě sesílíme dřívější naši pokrokovost, racionelní svůj názor na svět v otázkách náboženských i společenských. Extrémní názory, nemohoucí se zbližiti na sjezdu svobodomyšlných v Chicagu r. 1907, došly během války značného opravení. Nás všechny musí ovládnouti vědomí, že bez sociální spravedlnosti nelze budovati novou lidskou společnost. Bylo by ku příkladu zbytečno namáhati se o zbudování samostatného českého státu, kdyby v státě tom měly místa staré křivdy, ponížení a poroba lidu a nadvláda kapitálu a hierarchie. Příští český stát musí býti demokratický, musí v něm býti spravedlnosti pro každého a tu ovšem nebude lze vyhnouti se řešení sociálních problémů. Nejen u nás, ale i jinde otázky ty stanou se snažšími, protože socialisté národů demokratických emancipovali se od dogmat Marxových a uznávají že svoboda národů musí předejíti svobodu jednotlivců. I jinak se naše názory zbližují. Já sám vždy po celý život vyhnu se každé obřadnosti, ale odsuzoval jsem název "svobodomyšlných

klerikálů" pro ty, kteří tak zvaných obřadů si přáli ve svých organizacích, vidíce v nich jakousi pomůcku pro udržení řad svobodomyšlných. Otázka ta přichází na přetřes opět a tu setkáváme se zase se změněnými náhledy. Stejně tomu v otázce našich škol; lidé, kteří školu v pravém smyslu boykotovali, třeba jen k vůli osobě učitele, dnes všele přimlouvají se o její pokrok. A tak mohl bych pokračovati dále ve výpočtu známek, svědčících, že jsme schopni rozumného uvažování o naší budoucnosti. Jsem přesvědčen, že svobodomyšlný směr bude zachován v našich organizacích, což ovšem bude zklamáním pro ty, kteří doufali, že jednou nohou mohou státi v kostele a druhou v Sokolovně, aniž by směl někdo na bezzásadnost a bezcharakternost takovou poukázati.

Nás Sokoly na místě prvním musí zajímati otázka výchovy našich evičitelů. Před každým sjezdem mluví se o nutnosti uspořádání velkého evičitelského kursu, ale sjezdy vždy rozhodnou ve prospěch malých kursů župních. Proč? Tyto malé kursy župní mají dosti blahodárný vliv ve velkých střediskách sokolských a protože tato střediska mají na sjezdech rozhodující většinu hlasů, rozhodne se ve prospěch župních kursů, aniž by se uvažovalo, zda to jednotám vzdáleným těchto středisk bude k užítu nebo na škodu. Uvedu jen naši zkušenost s posledním kursem Župy Východní. Většina jednot je v blízkosti New Yorku a tu jednoty ty rozhodly, aby kurs konán byl po určitém řadu týdnů vždy v sobotu odpoledne a v neděli. Pro ně to bylo velice výhodné a laciné, naši jednotu to ale připravilo úplně o výhodu, účastniti se tohoto kursu vysláním posluchače. Cestovné z Baltimore do New Yorku a zpět stojí 10 doll. a kdyby kurs trval 10 neděl, je to sto dolarů jen za cestovné, nepočítaje v to náhradu za ztrátu času a mimořádné vydání; to by činilo při nejmenším dalších \$50. A kdyby jednotu naše chtěla, neb mohla věnovati tento obnos na jednoho posluchače, kde nalézt bratra dosti obětavého? Posluchač musel by vyjeti z Baltimore časně v sobotu ráno; bez oddechu musel by se odebrati do vyučování. Po skončeném vyučování v neděli, musel by ihned nastoupiti cestu zpáteční a přijel by domů v pondělí za časného rána, kdy je čas jíti za svým zaměstnáním. Takové vysilující cesty po deset týdnů by se znechutily i sebeobětavějšímu bratru. Pro tyto příčiny, kursy župní za tohoto pořádku pořádané, jsou nám nedostupné. Hlavní evičitelský kurs byl by nákladnější, ale ne o mnoho. Odbylo by se to jediným cestovním a takto ušetřených peněz by se použilo k vydržování posluchače v městě kde by kurs byl pořádán. Snad pouze v Chicagu možno získati pro kurs župní učitele opravdu povolání, kdežto jinde domácí síly ne vždy úplně vyhovují. Pro velký evičitelský kurs, by ale ústředí naše přece jen získalo učitele prvotřídní, z čehož by byl užitek všeobecný. Posluchač během kursu má býti zbaven všech ostatních všedních starostí a věnovati se má výhradně svému studiu. To je možno u kursu hlavního, ale naprosto nemožné u malých kursů župních. Slyšel jsem tvrzení, že výsledky jediného velkého kursu pořádaného N. J. S. v Chicagu, nevyvážily oběti s ním spojené. Nevěřím tomu, neboť ještě dnes setkáváme se s bývalými posluchači onoho kursu v našem sokolském životě a to při neustálejší činnosti, která již mnoho dobra přinesla a možná, že ještě přinese.

Činnost naší jednoty stoupá a zas klesá dle okolností. Čištění jsou pilní a zas pojednou ochabnou, takže v tom ohledu panuje značná nepravidelnost. Pronajímání síní a jiné věci, jejich odstranění neleží v naší moci, zavinují občasné přerušování pravidelného evičení. Vléty naprosto znemožněny přísným rozkazem vládním, který učinil z celého okolí města násma zápočtní. Divadelní odbor v poslední době zanedbal činnost svoji. Vymlouvají se ochotníci i řiditelé na leccos, ale hlavní příčina je as ta, že všichni jsou značně

zaměstnání ve svých oborech a nemají času na učení úloh a chození do zkoušek. V pondělí, dne 15. dubna sehrály dítky České Svob. Školy Aug. Heřman divadelní představení "Pohádka o Popelce", řízením učitele br. D. B. Pasky. Představení bylo zdařilé a návštěva také byla pěkná. Svobodomyšlné spolky zdejší uvažují o brzkém postavení České školy.

V neděli, dne 14. dubna pořádána v Sokolovně schůze za účelem prodeje bondů Třetí půjčky Svobody, po níž následovala přednáška br. J. Tvrzického z Washingtonu, který pozván Sok. Jed. Blesk, přednášel o významu čechoslovácké armády a ukázal nám zajímavé obrazy ze života českých vojinů. Přednáška těšila se velké pozornosti a bylo by žádoucí, aby mezi Čechy a Slováky našlo se více mladých mužů, ochotných vstoupiti do československé armády.

V pondělí, dne 22. dubna pořádal Pěv. Odbor třetí výroční koncert. Řízením br. Fr. Hausera účinkoval mužský i smíšený sbor. Pořad byl velmi pěkný, sbory pečlivě nacvičeny a mnohé přímo bezvadně předneseny. B. V. Martínek se svými tenorovými sóly došel značného úspěchu. Pořad obohacen též dvěma houslovými sóly A. Hausera, synka našeho sbormistra. Mladícký houslista prozrazuje svoji hrou značné nadání. Žel, že tento — na naše poměry opravdu pěkný koncert, netěšil se žádoucí návštěv. Sál zel prázdnotou, což je špatným povzbuzením pro naše zpěváky, od nichž se pak očekává, aby vsady a při všem účinkovali.

Žádná sokolská zábava, žádná přednáška, veřejné cvičení atd., nemusely by se sejít s nezdarem, kdyby členstvo konalo svoji povinnost. Je nás tolik, že se svými rodinami bychom vždy sami mohli zaplniti naši síň. Některé bratry vidíme při všem, jiné nikdy. Nelze sehnati u nás již nikoho, kdo by přednášel, protože při přednáškách členstvo zůstalo doma. Zpěváci pro přehlížení od vlastních bratrů učiní třeba totéž, po nich ochotníci, různí výboři a naposled snad cvičenci a my pak budeme moci na svůj štít napsat: "Spolek pro vypravování pohřbů s muzikou". Má to dojiti snad k těmto koncům? Zajisté nechcete, aby se tak stalo! Nuže, pomáhejte všichni k tomu, aby činnost jednoty neochabovala v žádném směru. Naříkáte na to, že jsem někdy bezohledným ve svých úsudcích. Ukažte všichni větší lásku k jednotě a sokolské věci vůbec a uvidíte, že také dovedu psátí dopisy plné radosti a nadšení. Přemýšlejte a jednejte! Na zdar! Váš

Karel Matoušek.

Milwaukee, Wis., 26. dubna.

Jsmo v předvečer našeho jubilea — 50letého působení T. J. Sokol v Milwaukee, Wis. a tu jsem povinen šířeji oznámiti přípravy k slavnosti této, a tak naše členstvo přiměti k většímu zájmu, nejen pro dobu slavnostní, avšak i pro budoucnost. Práce slavnostního výboru zdárně pokračuje. Schůze jsou odbývány dvakrát v měsíci. Dle dopisů, které se čteně shromažďují, jest již nyní jisto, že návštěva z bližších měst a českých osad bude veliká, což nám bude velkým povzbuzením v práci naší. Slavnost jsouce pořádána letního času 15. a 16. června to jest v sobotu a v neděli — dá každému příležitost vyjetí si na pěkný výlet do krásného Milwaukee a tam býti přítomen oslavě sokolské, oslavě české, první tohoto druhu ve státě Wisconsin. T. J. Sokol pronajala celou českou síň k této slavnosti.

Slavnost samotná zahájena bude v sobotu, 15. června v 8 hod. večer mayorem města Milwaukee, oblíbeným občanem Danielem Hoanem. Program akademie bude co možná nejlepší a pestrý, aby návštěvníci mile pobaveni byli. Jedním ze slavnostních čísel bude odhalení nového praporu naší jednoty — krásný americký prapor — kterýžto darován nám byl naší sesterskou T. J. Paní a Dívek k našemu jubileu. Úplný program uveřejněn bude co nejdříve. Po vyčerpání programu následovati bude přátelský taneční vi-

nek na počest hostů. Neděle — den 16. června bude věnována Sokolstvu. Přesně v 1 hod. odpoledne vyjde průvod od česko-americké síně a půjde přímo do Washingtonu Parku, kdež následovati bude velké veřejné. Průvodu účastní se veškeré spolky české, jakož i budou zastoupeny tělocvičné jednoty srbské, chorvatské a slovenské. Doufáme, že k nám se přidruží i některé jednoty venkovské, aby tento průvod byl imponantní, pro českou národnost okázalý a zdařilý. Ukázkových cvičení účastní se i některé jednoty chicagské. Dle počtu přihlášek do průvodu, slavnostní výbor byl nucen objednat dvě hudby. Po veřejném bude slavnostní ples v Česko-amer. síni. V pádu nepříznivého počasí odbývati se bude celá slavnost v nezměněném programu v české síni. Slavnostní výbor vydá vkusný památní list český, jakož i anglický program s náčrtem tužeb a cílem sokolských. Anglické listy budou žádány o uveřejnění zpráv ve prospěch našeho Sokolstva a první oznámení byla již těmito uveřejněna. Správa města Milwaukee též nám vyšla vstříc. Parkovní komise zapůjčila nám Washington Park — závoziště i s novým Grand Stand. Též městská rada ochotně svolila k umístění velkého elektrického návěstí na městskou radnici — City Hall. Nápis tento "Welcome T. J. Sokol" — bude po tři dny a noci oznamovati občanstvu města Milwaukee, že zde jest Sokol činným, a zároveň vítati bude Sokolstvo cizí a naše hosty.

A naše ochotné sestry přičiní se o pohostění a občerstvení všech návštěvníků. Chutná večeře po sobotní Akademii jakož i oběd nedělní budou vypraveny našimi Sokolkami v ceně 50c. Večer podávány budou chutné zákusky. — Zvláštním číslem předslavnostním bude uvádění klubu — nových členů a to v řádné schůzi jednoty ve středu, dne 12. června. T. J. Sokol znajíc svých zásad a povinností, otevřela kampaň pro získání členů. Tito noví členové uvedeni budou v čas k jednotě, aby pak co řádní členové účastniti se mohli slavnosti samotné.

Jest žádoucí a vůbec povinností každého stávajícího člena, aby hleděl získati nejméně jednoho nového člena a tím přispěl nejen Sokolstvu ale i národnímu zdatu vůbec. Jména všech přistouplých členů, kteří budou přihlášení do 1. června budou uveřejněna spolu se stávajícími členy v Památním Listě, který bude vydán.

Zanechme již veškerých nesvárů, nesvornosti a urážek jakož i tvrdohlavosti a hled'me získati nové členy přímým a bratrským vystupováním, aby tito nejen nyní, v této slavnostní náladě k nám přistupovali, nýbrž, aby co řádní a činní členové pro zdar celku jednotě se udrželi. Máme-li pokračovati v práci národní, pro udržení té naší české hrstky v Americe, která se stále menší, musíme společně, svorně ruku v ruce pracovati ku zdatu naší věci. Vytýká-ním chyb jednoho spolku druhému, vad jednotlivců vůči jiným, podobné vystupování at' spolku kteréhokoliv neb jednotlivců, rozbije naše směry do té míry, že ta práce, která již dlouhá desetiletí v této zemi byla konaná, zničena bude v krátké době. Není nikterak patřičné, aby každá maličerná věc byla probírána všude a to s tím největším ráumem, a již jen k vůli tomu, aby to oposice vyslyšela, a to samé pak — později — co dobrý prostředek a nástroj proti nám samotným upotřebila. Vystupujme vždy a všude, slušně, upřímně a bratrsky, vyhýbejme se všem nesvárům neb škůdcům takových, kterým se jedná jen o rozbroj, a přihlížejme tomu, aby naše členstvo s větším zájmem sledovalo hnutí sokolské, aby naše veškeré členstvo přímým a svorným vystupováním hledělo odzbrojiti veškerou oposici, která snad stává. Jen tím docílíme žádoucího cíle a staneme se váženými zástupci české národnosti a pomůžeme tím celku k vychování zdárných občanů této zemi.

Docílíme-li úplné svornosti a bratrství mezi veškerým našim lidem, to nám věru bude nejlepší a nejmilejší odmě-

lou za veškeré práce a oběti ve víru spolkovém a my pak co celek hrdě zastupovati budeme česko-americký živel náš! Necht' naše slavnost sokolská spojí český lid všech spolků pod jeden prapor — Svornosti a Bratrství — ku zdaru české národnosti!

Doufaje v plný zdar zvu tímto veškeré Sooklstvo k naší slavnosti. Na zdar!

Jaroslav J. Hein.

St. Louis, Mo., 30. dubna.

U vědomí vážnosti doby, která zvláště Sokolstvu ukládá povinností velkých, nejen morálních, ale také finančních, přijat byl ve schůzi naší jednohlasně návrh br. jednoty newyorské, se všemi důvody, kterými dotčení bratři návrh svůj odůvodňují, aby sjezd na srpen t. r. připadající odložen byl na dobu vhodnější. Zvolen také výbor na opravu stanov, který návrhy svoje Výk. Výboru zašle. Jedna z nejpálčivějších otázek. nynější doby kdy přistěhovalectví jest úplně zastaveno, jest otázka příštího dorostu Sokolstva. Již několikrát ve schůzích našich bylo uvažováno, jak možno docílití toho, aby z mládeže zde rozené, vychováno bylo to, co ve slově Sokol si představujeme. Jsme si plně vědomi, že nelze toho docílití tak, jak ve staré vlasti, a tak jako víme, že mnohdy při nejlepší vůli rodičů, dítě zájem pro naši věc vstřípiti si nedá, tak také nelze upřít, že mnohdy rodičové učí dítě pouze česky mluvit ale neučí ho ničemu, z čeho dítě porozumění pro naši věc nabýti by mohlo. Naprosto mylným jest názor, že bychom tím chtěli seslabiti vlastenecký cit naší mládeže, k této naší nové vlasti. Důkazem toho jest veškerá činnost Sokolstva česko-amerického, která zvláště při vstupu této republiky, do války proti našemu společnému nepříteli byla důrazně projevena. Bolestně působí a také nutno důrazně odmítnout, smysl vyjádření některých bratří, jako by jen větší sousto potravy nás sem přivábilo, což může u bratří zde rozených všeho toho co smutnou hospodářskou situaci v naší vlasti přivodilo neznalých, působiti mylným dojmem ke škodě naší věci.

V neděli, 21. dubna měli jsme veřejné, které bylo nám důkazem, že obecnost plně chápe významu těloeviku po stránce výchovné. Starosta br. M. Žaloudek ve svém proslovu zvláště znovu připoměl naši povinnost, jako přední strážce národa, tak těžce zkoušeného, klada důraz na to, že je doba činu a obětí. Cvičení, které řídil evičitel br. Fr. Buršík ml. bylo hladce provedeno, a bratři evičící a Sokolky mohou býti hrdi nad výsledkem své námahy. Také bondy Svobody členové naší hojně upisují a br. F. J. Holman k tomu účeli jednotou ustanovený má již upsanou slušnou sumu našimi členy, která bude důkazem našeho amerického cítění. Ve dnech 15. až 17. června t. r. koná se ve všech místnostech naší Sokolovny velký bazar všech spojených Čechů ve prospěch osvobození naší vlasti, zajisté že každý z nás svoji povinnost vykoná. Na zdar!

Jos. Řádek.

Camp Greene, N. C., 2. května.

Jelikož jsem již po dva měsíce žádné zprávy do Sokola nezaslal, tímto dopisem dovolím si zmíniti, jak to u nás chodí. Vlastně jsem čekal jak to s námi dopadne, totiž s Čechy a Slováky, jestli budeme moci jeti přes vodu aneb ne. Předně chei odpovědět na článek v redakční úvaze v březnovém čísle "Sokola Amerického". Dotčený br. píše, jak prý někteří Češi, avšak ne naši bratři si počínali, když byli tážáni, jaké národnosti jsou, že prý odpověděli, že jsou Rakušané. Nediv se bratře, všichni nemohou za jednoho a to samé se stalo mezi námi, že se nějaký bodrý Rakušan vyskytl a hlásil se, že se narodil v Austrii. Ty píšeš, že jsme měli vystoupit, hlásit se za Čechoslovany a říci, že chceme jeti do Francie. Bratře, nejde to jak si myslíš, ač snažili

jsme se dost, aby jsme mohli jeti s našimi pluky do Francie. Za tím účelem jsme se dali dobrovolně do armády a nečekali jsme, až nás budou volat a víme jaká byla naše povinnost a proto jest zbytečno, by se nám tato věc stále oznamovala, neb my jsme totéž již četli v různých časopisech. Rozkaz byl vydán, nevím jestli z Washingtonu, aby ti, co jsou rození v zemi, která válčí proti Spojeným Státům zůstali zde a nebyli posíláni ven. Já však důvěřoval, že ti, co mají druhé papíry budou moci jeti přec ale ani ti nepůjdou až jestli by ten rozkaz byl změněn.

Zde v Camp Greene všichni ti, co byli ve čtvrté divisi a byli cizinci, zůstali zpět a byli dáni do Casual Camp. Zde dělají prohlídku a ptali se proč jsme byli dáni do campu toho. Můžu říci, že každý z nás je zdrav a hlásil se jako Čech neb to jméno Bohemian znají dobře a jestli se některý hlásí jako Rakušan, za to nemůže žádný z nás. Ted' nevím, co vlastně budou s námi dělat, jestli nás budou zde držet aneb nás rozešlou k jiným plukům.

Bratři: Četl jsem již několikrát v novinách, jak se br. Sabbath v kongresu o věc českou stará a kolik telegramů posláno bylo Národním Sdružením přímo do Washingtonu a jiných věcí se dělo a výsledek jest, že jsme považováni přece jen za nepřátele. Doufám, že věc ta se změní co nejdříve a budou vědět, co Čech jest.

Dopis můj končím a po druhé napíši jak jsme vlastně dopadli. Na zdar!

Joseph Szama, Camp Grene, N. C., Co. F.

Chicago, 4. května.

Cítě se nemile dotčen článkem br. Čermáka, v minulém čísle S. A., na stránce 91. uveřejněném, pokládám si za povinnost, pronést o něm svůj názor. Týče se konference Č. N. Sdružení.

Sok. Čermák tvrdí, — "že chová v účtě názory každého, byt' byly i v rozhodném odporu s názory jeho, a dále — že jen důstojným způsobem se mají a mohou, různé názory důstojně vykrystalisovati." — Dobře, souhlasím. — Jak moc ale v účtě br. Č. skutečně chová názory jiného, a jak moc důstojným způsobem o nich sám pojednává, to dokazuje, když tvrdí, — "že prý naše zchátralost, hanební pomlouvači, babští klepaři, a jiní podobní byli prý příčinou toho, že konference Č. N. S. musela se odbývati."

Jelikož není zvykem, aby někdo sám sobě spílal, mám za to, že ta NAŠE schátralost, přiřítána jest Sok. Čermákem nám všem v Americe, jen ne jemu a jeho chráněncům, a proto, — (co jeden, který reorganisaci v Ústředně také chtěl, — ve schůzi Plz. Sokola před samým br. Čermákem, jasně, bez jakéhokoliv strachu, veřejně a zřetelně to prohlásil), — proti tomuto jeho nejen nepravdivému, ale i urážejícímu prohlášení co nejrozhodněji protestují, a aspoň od sebe odmítám.

Pravda jest, že mimo několika lidí, a 2-3 diktátorů z Ústředny, každý poctivý Čech v Americe, k vůli změně v úřednictvu konferenci si přál, a proto pravdou jest OPAK toho, co br. Č. snaží se tvrditi.

Z dopisu jeho jest viděti zřejmou nelibost vůči těm, kteří opovážili se, at' ve schůzi, či jiným způsobem chtějí něco, co on sám a jeho přátelé patrně nechtěli. — Zdali za to jsme my druzí v očích jeho schátralými, pak se jistě mylí, a ten titul, proto měl dáti na opáčenou stranu — tam by snad lepší pasoval.

Zbytek zmíněného článku, to jest celý čtvrtý odstavec, až do konce, srovnává se v účtě a důstojnosti, a se skutečností zrovna asi tolik, jako s tou "NAŠÍ schátralostí", a má zrovna tak slabé základy, jako většina toho, co Sok. Čermák, bez slovíčka NAŠE, neopovážil by se s dobrým svědo-

mím, veřejně napsati, a podepsati. Tedy samá kamofláž! Zde jedná se o věci národní, ne rodinné, a proto, všechny, zejména všechny příbuzenské ohledy, by měly jíti stranou. Jednostranné názory, nejsou směřodonné. Věc jest ta nejlepší, a proto právě, potřebuje v popředí jen ty nejlepší lidi. Žádné otravy, žádné usurpátory a domýšlivce. Každý z nás má nejen právo, ale i povinnost, pro společnou nám věc pracovat, ale diktovati a nezaslouženě veřejnosti spílati, ani v obalu a jinak, nemá nikdo.

Tolik tvrdí, a zdaru dobré věci přeje,

Dr. Jos. B. Bilek, člen Plz. Sokola.

St. Paul, Minn., 4. května

Již ve dnech 29—30. června t. r. odbýváme slet a závod dorostu a káňat sokolských okrsků našeho. Ačkoliv očekáváme zdárný kus práce jednot v okrsku našem, přece jest nutno vyzvati všechny bratry a sestry naše, aby co nejdůstojněji a nejvýše karakterně se na tyto dny sokolské připravili. Jest nás málo ovšem, když bratří většina jest na frontě aneb v campu ve výcviku vojenském. Za to ale my zde doma dbejme, aby Veřejné, toto dílko v Minnesotě bylo vzorem mnohé té cizonářské chásce přes kterou má Kaiser vrchní velení. Závody i Veřejné budou odbývány na veřejném hřišti Palace Play Grounds, kde jest dosti nářadí a i místa pro všechno. Očekáváme totiž větší sílu diváků z celého města a i z venku, proto musí naši bratří evičitelé se snažit, aby družstva jejich byla opravdu připravena na přísnou kázeň sokolskou při závodech i Veřejném. Vím sice, že krev bujná naší mládeže se neusadí tak na ránu jako již nás bratrů, ale když bratří evičitelé neb náčelníci jednot promluví bratrsky před řadou našeho dorostu a žactva a poukáží na důležitost a krásu kázně naší, pak když připomenou mládeži naší, že Technický Odbor Sokolstva staví je jako příklad jiným, a že budou souzení po stránce charakteru tisíce diváků, tak jsme jisti, že hoši naši dovedou vlídně řáči od srdce dobrého učitele uposlechnouti. Mám sám již trochu zkušenosti z toho a jsem jist a vím, že jest možno vykonati všechno nad míru dobře s americkou omladinou, jen když dovede učitel sám příkladem předeházeti a sám býti tím, čím chce svoje žáky míti. A na toto drází bratří okrsku bejte zvláštní zřetel. Kdo se sletu a závodu účastní budiž již evičitel neb náčelník, at' starosta, at' borec, bud' bratrem pravého sokolského rázu a předeházej příkladem omladině. Dále беру trochu též naše Sokolky do parády a připomínám, že když se určí čas ku zkoušce neb evičení at' již cokoliv, by i ty sestry naše si daly říci a byly na místě v čas. Pak též doufám, že nebude nutno, abych připomenul na stejný úbor evičící. Máme opět dobrou sílu k práci našich sester a jsme jisti, že evičitelka naše sestra Hejduková vybudě si uznání za krátký čas evičení a již dosti dobře dovede pojmenovati a vysvětliti všechny pohyby a útvary. V ženském tělocviku velká to pomoe v našem řízení technickém, máme též dobrou naději v sestře Olexové, která dovede vzorně evičet a po čase pojmenování a vysvětlování všeho ji bude hračkou, jen ta vytrvalost a láska k věci nejen tělocviku a celé věci sokolské vůbec. Kurs okrskový bude sletem tímto ukončen a doufáme, že jsme činili vše jak nám síly stačily pro získání sil pro vedení evičení v okrsku, právě, že nemáme síly ty nejschopnější k vyučování, ale přece pokročil neb pokročil evičitel tak, aby mohl se před družstvo postaviti a přiměřeně evičiti. Dále nejvíce záleží na přičinlivosti vlastní a lásce k práci, neboť kdo nechce neb nedbá ten se ničemu nenaučí, ani od nejlepšího profesora tělocviku na světě. Proto ukažte bratří, co se dá dělat z dobré vůle, pak jistě uvidíme, kdo jest hoden býti Sokolem. Nesmíme myslet si ovšem, že již všechno umíme dobře, že učení není třeba, již teď přemýšlejte jak bychom přišli zimu v Minneapolis kurs odbývali a spojte již dnes,

abychom si mohli více dovoliti, než dnes. Každý evičitel má míti vlastní knihovničku sokolskou pak i knihy cizonářské technické, aby poznal jak se pracuje jinde a u nás pak též trochu se sám učet a něco nového vytvořit, nezdá-li se pak býti dílo jisté a dobré, zaslat na Technický Odbor Ústřední k posouzení a tak jako o závod se dále a dále připravovat. Výsledek našich snah očekáváme ve dnech sletu našeho dorostu, protož volám bratří a sestry k práci, pomozte docílit úspěchu věci nám tak drahé. Stavte se do první řady vždy hotoví k dílu. Na zdar!

F. Drassal.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912,

Of Sokol Americký, published monthly at Chicago, Illinois for April 1st, 1918.

State of Illinois) ss.
County of Cook)

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared George Mach, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the Expeditor of the Sokol Americký and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management (and if a daily paper, the circulation), etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business managers are:

Publisher: National Printing & Publishing Co., 2146-50 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Managing Editor: Dr. J. Rudiš-Jičinský, 1900 Blue Island Ave., Chicago, Ill.

Editor: Jaroslav Kořář, 1928 So. 63rd St., Berwyn, Ill.

Business Manager: Tomáš Vonásek, 1647 So. St. Louis Ave., Chicago, Ill.

2. That the owners are: (Give names and addresses of individual owners, or, if a corporation, give its name and the names and addresses of stockholders owning or holding 1 per cent or more of the total amount of stock.)

Sokol Union of America.

President: Jos. Čermák, 2533 So. Central Park ave., Chicago.

Treasurer: Bohuš Háek, 1834 Laflin St., Chicago.

Secretary: Cyril Popelka, 1453 So. Kedzie ave., Chicago.

3. That the known bondholders, mortgagees, and other security holders owning 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: (If there are none, so state.) None.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

National Printing & Pub. Co., Publishers,
per George Mach, Expeditor.

Sworn to and subscribed before me this 1st day of April, 1918.

(SEAL)

Joseph A. Brabec, Notary Public.

(My commission expires July 25, 1918.)

ZÁPISY A RŮZNÉ ZPRÁVY

ZÁPIS O PRAVIDELNÉ SCHŮZI VÝKONNÉHO VÝBORU SOKOLSKÉ OBCE,

konané, dne 29. dubna roku 1917.

Schůzi zahájil starosta br. Čermák za přítomnosti 11 zástupců. Nepřítomní bři: Fr. Kubeš, Roubal, Paskovský, Hák. sestra Splavecová. Omluveni bři: Hák, Paskovský, sestra Splavecová.

Zápis o pravidelné schůzi, ze dne 25. března i zápis o mimořádné schůzi, ze dne 8. dubna čteny a beze změny přijaty.

Než přikročeno ku čtení dopisu br. Čermák vyžádal si dovolení podání zprávy o účasti na schůzi Sokola Havlíček-Tyrš v záležitosti sjezdu a zděluje, že jednota jmenovaná sjezdu si rozhodně přeje a že dá návrh na odbyvání téhož v obmezeném počtu zástupců. Zprávu tuto br. Čermák podává v předpokladu, že návrh již snad v rukou jednatele. Zpráva tato přijata, ale jednání o ní odloženo až do té doby než návrh podán bude.

Bratrská jednota v Milwaukee, dotazuje se, zda jednoty sokolské, jež mají přece účel vychovávací, nuceny jsou platit válečnou daň z příjmů ze vstupenek k různým zábavám. Po delší rozpravě, při níž zdělili různé zkušenosti bři: Plaček, Dr. Jičínský, sestra Štěpánková, uloženo jednatele, aby s Dr. Jičínským hleděli získati nějaké písemné rozhodnutí vládního pokladničního odboru, aby každá jednota zábavu pořádající, měla na se odvolat. Táž jednota žádá o vyslání řečníka ku její oslavě 50letého trvání, když br. Čermákovi nebude možno se účastniti. Usneseno, požádati br. Košar, aby promluvil česky a br. Dr. Jičínský, aby promluvil anglicky.

Fr. Hažmuka, bývalý člen T. J. Sokol Newark, N. J. stěžuje si do svého vyloučení z jednoty a jednatel k tomu zděluje, že po obdržení dopisu dopsal jednotě o vysvětlení a že mu 19. dubna byla poslána odpověď, kterou přečetl, dle zdělení jednoty vyloučení, stalo se na základě Hlavy a Stanov Sokolské Obce a proto uznáno právoplatným.

Franta Horák z Dallas, Tex., podává stížnost na jednu ze sester sboru Sokolek Libuše, jakož i na celý sbor, ale protože dopis psán pouze jednotlivcem a to dosti bezohledně, nevzat na váhu a má mu v tom smyslu býti odpovězeno.

Sokolky ve Philadelphii, které již žádost v minulé schůzi o přijmutí do Sokolské Obce byla čtena, předkládá seznam členkyň a usneseno sbor ten do svazu přijmouti a bratři, kteří se účastní sjezdu Děl. Amer. Sokola mají sbor ten uvést.

Br. W. W. Luksa vysvětluje nesnáze provázející snahu jeho vystaviti čtvrtletní zprávy a z tohoto projevu dobré vůle došlo k usnesení, aby Výk. Výb. ještě posečkal.

Jednatel zděluje, že br. Skrámský, tajemník T. J. Sokol Detroit mu zdělil, že zásilka cestovní knihovny se zdržela, protože evičitelský sbor některé knihy používal, ale že co nejdříve bude do Chicaga zaslána.

Těl. Jed. Sokol New York žádá o záslužní listiny pro bry: Jacob Bloch, Fr. Wolf č. 1, Stan. Ptáček, Josef Burda, jelikož jsou k nim oprávněni, dle zdělení jednatele, má býti vyhověno.

Br. A. Lešovský, starosta T. J. Sokol Los Angeles, Cal., žádá Výk. Výb. o další strpení a slibuje, že v nejbližší době finanční pořádek proveden bude.

T. S. Dívek a Paní Schnectady, stěžuje si, že dopis, v němž oznamováno bylo usnesení Výk. Výb. ohledně 10c po-

platků Č. N. Sdružení neobdržely aniž že jim byl členský diplom dodán. Jednatel má zaslati vysvětlení.

T. J. S. Montgomery, Minn., cítí se dopisem jednatelem ji zasláným uražena a prohlašuje, že necítí se vinou v neplacení do fondu sjezdového. Jednatel má zodpověděti.

Br. L. M. Benda námořní voják, člen T. J. S. Nová Vlast, žádá anglickým přepisem, protože censor český psaný dopis nepropustil, o zaslání Sokola Amer. Má býti vyhověno.

Omažské Sokolky žádají rozhodnutí, zda musí příspěvek na Č. N. Sdružení odváděti, když účastní se podniků místních, ve prospěch tělesa toho, jakož i práce Včelek. Usneseno odpověděti jim, že povinnosti takové konány jsou členy všude jinde a že usnesení Výkonného Výboru je závazné pro všechny členy.

Br. Jan Bečán, účetník T. J. S. Fort Worth, vysvětluje chybu v počtu členstva ve zprávě učiněnou a jednatel má dle toho knihy upravit a v druhém dopise oznamován souhlas s návrhem na odložení sjezdu.

Br. Ptáček, taj. T. J. S. New Prague, Minn., oznamuje, že byl povolán k vojsku a doporučuje jednotu tu k dozoru Výk. Výb., protože evičení nyní navštěvuje 74 evičenců a k tomu br. jednatel podotýká, že br. Lidický od Sokola Havlíček-Tyrš převezme vedení evičení u jednoty té, což s povděkem vzato na vědomí.

Sestra Krista Nielson, účetnice Sokolek Los Angeles, vysvětluje příčiny zdržení čtvrtletních zpráv a přikládá zprávy, psané na obyčejném papíru. Zprávy mají býti zpět vráceny, aby byly přepsány na formuláře.

Č. A. Sokol, St. Paul, oznamuje jednohlasný souhlas s návrhem na odložení sjezdu až po válece, zároveň omlouvá mylku v počtu členstva.

T. J. Sokol Čechie přeje si věděti, kdo se stal majitelem obrazu ze 6-tého sletu a jednatel zděluje, že dotaz ten již zodpověděl.

T. J. Sokol Edwardsville, Ill., vysvětluje, proč neposílá plný obnos pro Č. N. Sdružení a usneseno vyčkati až se členstvo sejde.

Dámský Odbor Sokola Rozvoj, stěžuje si na dopis br. jednatelem jim zasláný, ale protože dopis, který br. jednatel rozesílal po všech jednotách dluhujících nebyl již v minulé schůzi Výk. Výb. uznán závadným, usneseno, aby jednatel vysvětlení jmenovanému odboru podal.

T. J. Sokolky Tyrš, Omaha, Neb. žádá vysvětlení zda poplatek 10c pro Č. N. Sdr. platí pro všechny členkyň a usneseno dopisem odpověděti v smyslu dřívějších usnesení na podobné dotazy.

Br. jednatel předkládá 3 dopisy činovníků nové jednoty v Antigo, Wis., protože zdělení zasláné vyznívají potěšitelně, má obsah jejich býti spojen a uveřejněn v Sokole Americkém.

Br. Krémář z Portland, Ore., žádá o urovnání účtu jednoty jeho na knihách Výk. Výb. škrtnutím dluhů. Usneseno, že nemožno podobného něco dělati.

T. J. Sokol Nová Vlast oznamuje, že záležitost s br. Tichým skončena dáním téhož na seznam členstva.

Oběžníkový dopis pokladničního odboru vládního vzat na přetřes a usneseno, zakoupiti dluhopisy Třetí Půjčky Svobody za \$1000.00 a jednatel má se přesvědčiti, zaš by se nechaly proměnití bondy Lincoln Parku, aby mohly býti koupeny Bondy Půjčky Svobody.

Sokol Chicago dopisem i ústy svého starosty, zve ku účasti členů Výk. Výb. na veřejném evičení, dne 5. května a poděkováno mu za tuto pozornost.

T. Sb. Dívek a Paní v Long Island City, N. Y., přeje si věděti, kdy bylo rozhodnuto, že členové mají platit 10c na Č. N. Sdr., jednatel má zodpověděti.

T. J. Sokolek, Cleveland, O., děkuje za zaslání knihy, diplomů a za vyslání sestry Štěpánkové k slavnosti uvedení do Sokolské Obce.

Česko-Slovanský Pomocný Výbor žádá, aby slíbený 1-centový poplatek byl mu odevzdán, aby mohl zakoupiti ambulanční vůz pro Americký Červený Kříž. Usneseno žádosti té vyhověti a zároveň Č. N. Sdružení odevzdati část sebraných peněz v obnosu \$900.00.

Na pozvání Č. N. Sdružení, ku společné schůzi místních spolků požádán br. Čermák a sestra Šlaufová ku podílení se.

Povoleno předplatné na jeden rok na časopis Truth Seeker v obnosu \$3.50. Jednatel předkládá účet svůj za poštovné a dovozní v obnosu \$24.20 a vysvětluje čím účet tak vysoký. Účet povolen ku výplatě.

Usneseno br. Cyrilu Fialovi poslati ček na obnos povinný za pohyblivé obrázky ze 6tého sletu v obnosu \$75.00.

Br. Čermák oznamuje, že mu nebude možno jeti ku sjezdu D. A. S. a že br. Doležal vzal na sebe za něho úkol ten a zároveň upozorňuje na otázky, které se mohou vyskytnouti při jednání o spojení. Br. jednatel předčítá dopis br. Myslivečka, Modra, Gregory, týkající se otázky spojení, a usneseno, aby zástupci jednali s rozvahou. Zástupcům povoleno jízdné a náhrada za ztrátu času bude hrazena dle předloženého jimi účtu.

Br. jednateli uloženo objednat pojištění na majetek Výkonného Výboru v budově Sokola Chicago se nalézající.

Sestra Pánková dotazuje se, jak mají se zachovati příbuzní dobrovolníků ke spolkům podporujícím, které vyloučily vojiny ony. Poukázáno na rozhodnutí vládní v této záležitosti.

Br. Šimeček, žádá, aby jména dobrovolníků byla uveřejněna v Sokole Americkém. Pořadatel má vyhověti.

Br. jednatel předkládá finanční zprávu za měsíc duben, jež zní následovně:

Příjem v dubnu 1918.

Sokolky San Francisco do fond. sjezd.	\$ 5.50
T. J. S. ve Wilson, Kans., za přísp. 3.00, pro Č. N. S. 3.00.	6.00
Sokolky Omaha do fondu sjezd.	24.40
T. J. S. Tábor Slov. Lípy za přísp. 67.40, do fond. sj. 27.90, pro Č. N. S. 67.70	163.00
T. J. S. Jan Amos Komenský přísp. 21.60, pro Č. Nár. Sdružení 21.00	42.60
T. J. S. Havlíček Tyrš za knihy Skup.	7.50
T. J. S. St. Paul, Minn., za přísp.	30.90
T. J. S. San Francisco, Cal. za přísp. 37.90, do fond. sj. 67.90, pro Č. N. S. 32.00, různé 40 ctů.	138.20
Fr. Drassal, za technické pomůcky	.40
T. J. S. Berwyn za přísp. 43.95, do f. sjezd. 7.30, pro Č. N. S. 21.90	73.15
Sokol v Antigo, Wis., za knižní techn. pomůcky	3.43
Kadlec E. Chicago, za předpl. na Sok. Amer.	1.00
T. J. S. Fort Worth, Tex., za přísp. 3.90, pro Č. N. Sdružení 3.90	7.80
T. J. S. Nová Vlast, Cleveland, O., za přísp. 41.95 na výměnu čeku 10c., pro Č.N.S. 41.90	83.95
Ž. O. S. Mladočech, Racine, Wis., za přísp. 2.05, pro Č.N.S. 6.15	8.20
T. J. S. Rozvoj za eviř. tab.	1.25
T. J. S. D. a P. v New Yorku za přísp. 15.30, na výměnu čeku 10 ctů.	15.40
T. J. S. Detroit, Mich. za přísp.	60.80
T. J. S. Svornost, Bronx, za přísp. 9.30, do f. sj. 3.30	12.60
T. J. S. Oklahoma, za přísp. 6.30, do Č.N.S. 6.30.	12.60

T. J. S. Milwaukee, Wis., za přísp. 42.60, za výměnu čeku 10c., pro Č.N.S. 26.40	69.10
Sokolky San Francisco, za přísp.	1.40
Pizeňské Sokolky, za přísp. 10.55, do f. sj. 5.15.	15.70
T. J. S. Little Ferry za přísp.	24.30
T. J. S. Karel Jonáš Cicero, za přísp. 65.60, pro Č. N. S. 68.60	134.20
Sokolky Los Angeles Cal. za přísp. 4.20, do f. sj. 7.80	12.00
T. J. S. Crete, Neb., za přísp. 24.90, pro Č.N.S. 24.90	49.80
T. J. S. Bratři Osvěty, Scio, Ore., za přísp.	3.60
Úrok za únor	5.15
Úrok za březen	6.74
Sokol Slávoj za přísp.	27.90
T. J. S. Edwardsville	8.15
T. S. D. a P. Long Island, N. Y. za přísp. 1.35, do f. sjezd. 4.00	5.35
Sokolky Libuše, Omaha, pro Č. N. S.	2.80
Sokolky ve Schuyler, Neb., za přísp.	1.15
Česko Amer. Sokol, Manitowoc, Wis., za přísp. 8.10, do f. sjezd. 8.70	16.80
Za oznámku	6.00
Za oznámku	10.00
T. J. S. Fuegner pro Č. N. S.	20.40
T. J. S. Minneapolis, Minn., za přísp. 14.05, pro Č. N. Sdr. 12.60	26.65
Malec V. Detroit, Mich., předpl. na Sok. Amer.	1.00
T. J. S. Omaha, za přísp. 56.10, do f. sjezd. 7.90, pro Č. N. S. 18.70	82.70
T. J. Sokol Omaha, Neb., do f. sj. 19.60, pro Č. N. Sdružení 37.40	57.00
T. J. S. Tyrš, Omaha, Neb., přísp. 33.60, pro Č. N. S. 11.35	44.95
T. J. S. Karel Havlíček Borovský, Ennis, Tex, do f. sjezd. 7.85, pro Č. N. S. 11.40	19.25
Sokol Cleveland, za přísp.	58.10
T. J. Sokol Čechie, Chicago, Ill. za přísp.	30.30
Sokolky Baltimore, Md., za přísp. 2.66, pro Č. N. Sdružení 14.18	16.70
Sokolky Chicago, za přísp.	111.25
Sokol Havlíček-Tyrš pro Č. N. S.	151.25
Sokol Havlíček Tyrš, přísp.	59.90
Sokol Chicago, za přísp. 120.30, pro Č. N. S. 118.80.	239.10
T. J. S. Moravan, Toledo, O., za přísp. 15.50, za odznaky 6.50, pro Č. N. S. 16.00	38.00
T. J. S. Čech, Cleveland, O., za přísp. 43.00, pro Č. N. Sdružení 18.60	61.60
Kačírek J.	.10
	\$2,017.07

Vydání v dubnu 1918.

Ček číslo:	
155 Národní Tiskárna za tisk dubn. S. A. 8800, 311.93, doprava 60.70	\$ 372.63
156 Dr. J. Rudíš-Jičínský, za redakci dub. S. A.	45.00
157 Košar Jarka, za red. tech. hlídky v dubnu	15.00
158 Vonášek T., služné za 3 měs. 120.00, poštovné a dovoz 24.20	144.20
159 Truth Seeker, předpl. pro redakci	3.50
160 The Franklin Co., za štočky	3.53
161 České Národní Sdružení, přísp. jednot	900.00
Česko-Slovanský Pomocný Výbor přísp. jednot	100.00
163 Fiala Cyril, za pohyblivé obrázky ze 6 sletu.	75.00
164 Vonášek T., jízdné do New Yorku	45.58
165 Doležal Ant. jízdné do New Yorku	45.58
166 American State Bank na duhopisy Třetí Půjčky Svobody	1,000.00
Celkem	\$2,749.72

Příjem.	Vydání.
Za příspěvky . . . \$1,010.65	Za tisk S. Am. . . \$ 311.93
Do f. sjez. 197.30	Doprava 60.70
Úrok z banku . . . 11.89	Redakce 63.50
Předplatné 2.00	Štočky 3.23
Za oznámky 16.00	Služné činov. . . . 120.00
Různé 7.20	Pošt. a dovoz. . . . 24.20
Č. N. S. 759.35	Různé 1,166.16
Ú. T. O. 12.68	Č. N. S. 1,000.00

Celkem \$2,017.07
Z min. měs. 5,799.24

Celkem 7,816.31
Vydání 2,749.72

Hotovost \$5,066.59

Finanční stav 29. dubna.

Fond sjezdový	\$2,869.48
Směn. pohledávky	109.00
Fond Sok. Obce	300.00
Úrazový	404.00
Kursový	104.85
Ú M. S.	6.20
Č. N. S.	834.38
Ú. T. O.	926.47
Vzděl. Odb.	42.12
Pro zajatce	31.12
Župě Střední	4.05
Různé	15.15
	\$5,646.82

Cyril Popelka, tajemník.

ZÁPIS Č. 15.

sepsaný o řádné schůzi Župy Střední, konané dne 15. dubna 1918.

Přítomno 18 bratří a 10 sester.

Při zahájení schůze připomíná br. starosta Dr. Mueller, že Sokol Chicago úmrtím ztratil dobrého svého člena br. J. Z. Uhlíře, a žádá, aby povstáním vzdána byla čest jeho památce. Stalo se.

Na to čten zápis ze schůze předešlé a schválen beze změny.

Čten dopis Sokola v Milwaukee, týkající se jich jubilejní slavnosti, dne 15., 16. června, kteréž se i Župa účastní. Při tom stěžuje si br. náč., že evičení prostná jsou jiná, než jak určena jsou pro župní slet a že spíše mělo být těchto použito, aby evičení v Milwaukee bylo jaksi průpravou pro župní slet. V příčině slavnosti v Milwaukee zvolen agitační výbor z br. J. Mrázka, J. Makyty, F. Musila a sester Kibicové a Rakové a usneseno zároveň písemně vyzvatí veškeré jednoty v Chicagu a okolí, aby zájezdu do Milwaukee se účastnily. V každé jednotě určen má být bratr, jenž by sbíral přihlášky členů spolu s určitou peněžitou zálohou. Pojede se v sobotu odpo. ve 2 hod. drahou elektrickou, zvolený výbor postará se v čas o dostatečný počet vozů.

Br. náč. stěžuje si, že špatně docházejí přihlášky ke sletu a že zejména br. evičitelé nenavštěvují řádné schůze evičitelského sboru a žádá, aby dopsáno bylo jednotám, aby své evičitele donutily, aby v zájmu zdárného výsledku sletu řádné schůze evičitelské navštěvovali a aby veškerých pokynů byli pamětlivi, tak jak se na řádné evičitele sluší. Vzata na vědomí a jednotám se v té příčině dopíše.

Schválen účet za nové obruče k župnímu ženskému evičení a v dopise, jenž se jednotám zašle se připomene, že

částecné obnosy, jak za odebrané obruče na ně případnou, budou pak povinny Župě nahraditi.

Účet Nár. Tiskárny za župní evičení \$26.00 poukázán k výplatě, taktéž i účet jednatele \$3.49 na poštovné v I. čtvrtletí 1918.

Br. Doležal podává zprávu o dosavadním pokroku ve příčině stánku sokolského při "Bazaru" Č. N. S. Usneseno v záležitosti té pověřiti dříve již zvolený výbor plnou mocí, aby udělal vše, co za dobré uzná.

Br. Zachotina zděluje jak daleko pokročila záležitost ve příčině "Inkorporace" a připomíná, že vše bude v době nejbližší vyřízeno.

Ve příčině Sokola Vyšehrad zděluje br. Popelka, že při vyjednávání o spojení jednoty té s Sokolem "Slávoj" pozváno bylo ke zvláštní spol. schůzi 28 členů Sokola Vyšehrad, že však se dostavili pouze čtyři. — Usneseno záležitost tu definitivně skoncovati. Sokol Vyšehrad má se jak u Župy tak u Sok. Obce vyrovnati, nářadí pak převezme Sokol "Slávoj", hrazda pak, již vyhrály při loňském bazaru Sokolie Vyšehrad a jež dosud nalezá se u br. Průchy, zapůjčí se pro přítomnou dobu Sokolu Slávskému.

Náměstek Sok. Obce br. Doležal podává podrobnou zprávu, jak dopadlo hlasování ve příčině sjezdu a připomíná, že stává nový návrh Sokola Havlíček-Tyrš.

Br. jednatel zděluje, že dle usnesení ve schůzi minulé dopsal br. jednatelem Sokola "Rozvoj", aby mu zdělil, kdy u nich konána bude nejbližší schůze, že však vůbec se mu nedostalo odpovědi. Poněvač pak došly i jiné stížnosti na jednotu tu, zejména co se týče loni pořádané zábavy klubem "Millionářů" ve prospěch Sokola "Rozvoj" z níž do dnes účty složeny nejsou, usneseno, aby veškeré záležitosti své uvedl do pořádku, nejdéle do příští schůze župní, jinak že v zájmu etí sokolské proti dotýčeným činovníkům se vši přisností bude zakročeno.

Některé ženské odb. ústy svých zástupců stěžují si, že byly brem. jednatelem co účetním upomenuty i o zaplacení příspěvků za běžné půlletí r. 1918. Usneseno v záležitosti té, by župní přisp. splatny byly vždy po uplynulém pololetí.

Zprávy ze Vzděl. Odboru a ze sletového výboru podané br. Musilem a jednatelem vzaty k vědomosti.

Nově doplněný výbor na stanovy sestávající z br. Žitného, Macáka, Musila, Sedláka a sestry Popelkové má se v době nejbližší sejíti ke schůzi, kterou svolá br. Košar k br. starostovi.

Tím jednání schůze skončeno a zdělena zpráva pokladní, která vykazuje:

Příjem: Přísp. Sokolie Plzeňských	\$ 31.05
Přísp. Sokolie Mladocích	2.05
Přísp. Sokolie Rozvoj	2.75
Hotovost z před. schůze	364.77

Celkem \$400.62
Vydání 3.49

Zbývá hotovost \$397.13

Pro dnešní schůzi omluven br. Dr. Jičínský.

Na zdar!

M. Brichta, žup. jedn.

NOVÍ, ODSTOUPÍ A VYLOUČENÍ ČLENOVÉ.

— Do Sok. Jed. Blesk v Baltimore přijat byli: Ludvík Hejman a Rudolf Pařízek. Vyloučen pro neplacení Josef Dítě. Zemřel Václav Růžička. V únorovém čísle chybně uvedena jména přijatých členů; správně mělo být: František Jetonický a František Mach.

— U T. J. S. Cleveland zemřeli Josef Vodička a Frank Hrubecský.

— Do Žen. Odb. Sokol Nová Vlast v Clevelandu přijato byla Anna Halaš. Odstoupila Elsie Gedeon.

— Do T. J. S. Fugner-Tyrš v Dayton, O., přijat byl Rudolf Shell. Zemřel Josef Valenscák.

— Z T. J. S. Detroit, Mich., vyloučení pro neplacení: Aug. Miklavič, Fred Vana, Vác. Ševčík. Vystoupil Leo. Rejlich. Přijati byli: Franta Prokop, Ondřej Štípek, Jan Šimerka, Jos. Baňar.

— Z T. J. S. Fugner-Tyrš, So. Omaha, vystoupil Josef Maršík. Vyloučení pro neplacení byli: Frank Dragoun, Fr. Vomáčka.

— Z T. J. S. Crete, Neb., vystoupil Karel Dědic.

— Ze sboru Sokolek So. Omaha vystoupily Emma Sedláček, Libuše Hoffman a Anna Vokurka. Vyloučena Emma Machal. Přijata byla Vlasta S. Štěrba.

— Do sboru Sokolek Schenectady, N. Y., přijaty byly Marie Hradilova a Terezie Osuška. Vyloučeny byly pro neplacení: Anna Stopková a Anna Semradová.

— Z T. J. S. Schenectady, N. Y., nastoupil vojenskou službu Václav Valenta.

— Do Těl. Sboru Dívek a Paní v Newark, N. J., přijaty byly: Anežka Daněk a Eyleonora Janu. Odstoupila Olga Hubená.

— Do T. J. S. New York přijati byli: Milomír Kaplan a Václav Vosyka. Odstoupil Jos. Sklenka. Zemřel Otakar Čížek. Vyloučen byl Henry Smola.

— Z T. J. S. Howells, Neb., přestoupil do Schuyler Otto Dlouhý.

— Do T. J. S. St. Louis, Mo., přijati byli: Adolf Pauz, Tony Macner, Josef Paleček, Em. M. Ječmen, Josef Tajč, Jan Zajíček, Boh. Kosek. Vystoupili Jos. Horák, Otto Srnka, Duchek, Karel Milčie. Vyloučen pro neplacení Fr. Budárek.

— Do T. J. S. Owatonna, Minn., přijat byl Mat. Votava. Vyloučen pro neplacení Fred. Vavřín.

— Do T. J. S. Minneapolis, Minn. přijati byli: Rud. Bartoň, Ed. Hlaváček. Odstoupili Frank Petrus, Josef Aubrecht. Vyloučen Frank Uhlíř.

— Do T. J. S. San Francisco, Cal., přijati byli: Fr. Merenda, J. Pešák, V. Košťál, V. Pergler, Felix Mařík, J. Roubal. (Jaké mají adresy?) Vyloučení byli: Fr. Kaunich, V. Kubán, K. Novák, J. Osvald, M. Novák, R. Vanášek.

— Z T. J. S. Milwaukee vystoupil Edw. Straka.

— Z T. J. S. K. Jonáš v Cicero, Ill., vyloučení byli pro neplacení: Josef Rutman, Frant. Bláha.

— Z T. J. S. Oak Park, Ill., vyloučení byli pro neplacení Albert Lavička a Václav Procházka. Odstoupil Jos. Traksl.

— Do Plzeňského Sokola v Chicagu přijati byli Emil Tábořský, Josef Vokřál, Karel Hybl. Vystoupili Jaroslav Donát a Josef Egem.

— Do Žen. Odb. Sokola Slávoj v Chicagu přijaty byly: Pavlína Stejskal, Jennie Skopal, Blanche Kvid. Do sjezdu zvoleny byly Katuše Popelková a Marie Velíšek.

— Do T. J. S. Komenský v Chicagu přijati byli: Ludvík Kaděřka a Ant. Hromádka.

— Do Čes. Am. Sokola v Chicago přijat byl Josef Stroner. Vyloučení pro neplacení Ed. Tourek a Alois Stroner.

— Do T. J. S. Havlíček-Tyrš v Chicagu uveden byl Alois Zima a vyloučen pro neplacení Jos. Volenec.

— Do Žen. Odb. Komenský v Chicagu přijaty byly Marie Martinek, Žofie Štípek, Amelie Širmer, Anna Hruška. Vystoupila Marie Pondělíček. Pro neplacení vyloučeny: Anežka Capák, Barbora Dobiáš, Marie Pašek, Marie Vlček.

— Do sboru Sokolek Blesk v Baltimore přijata byla Marie Vlášek.

— Do Sokolské Jednoty Blesk v Baltimore přijat byl Karel Krejčík, Jos. Dítě se vyrovnal. Zemřeli Václav Růžička a Jos. Klečka ml.

— Z T. J. S. Moravan, Toledo, O., vyloučen pro neplacení Jos. Vraspūr.

— Do T. J. S. v Dayton, O., přijat byl Jan Říha a Karel Miloshin. Vyloučen pro neplacení Frant. Krátký.

— Do T. J. S. Havlíček v Clevelandu přijati byli Em. Leman, Rudolf Hanna, Fr. Formánek, Fr. Růžička, Josef Kohl.

— Do T. J. S. Nová Vlast v Clevelandu po vyšetření znovu přijat za člena Jan Tichý, ml., jenž byl částečně neoprávněně vyloučen. Dále přijati byli Jan Muzika a Vác. Toman. Odstoupil Vác. Trousil.

— Do Sok. Tyrš v Clevelandu přijat byl Samuel Fuhrman (čilý člen rozpadnuté Jed. Sokola Hrvatského). Vyloučení pro neplacení Karel Keberle, Jan Wirdzek. Přestoupil k Sokolu Havlíček Frant. Formánek. Do Čes. Slov. armády vstoupili Vác. Továra a Jos. Pinkava.

— Do Žen. Odb. Sokola Nová Vlast v Clevelandu přijaty byly Marie Barsa a Barbora Švec. Odstoupily Anna Maršner a Lillian Švec.

— Z T. J. S. Cleveland vyloučen byl pro neplacení Jos. Mulač. Přestupní listinu obdržel Jan Hurych (k T. J. S. Detroit). Cest. listinu obdržel Jar. Huml (na 6 měs.) Z dorostu za člena přijat Kamil Huml. Od vojska (U. S.) propuštěn Jan Osička.

— Z T. J. S. Omaha vyloučen byl v pravidelné schůzi 10. dubna, na základě přestupku stanov S. O. A. Hl. 4, čl. 1, od (d), a Dom. Prav. T. J. S. Omaha, hl. 14, čl. 10, Sokol Henry B. Michka ze sboru T. J. S. Omaha.

— Do T. J. S. Schenectady přijat byl Jos. Valachovič. Do T. S. Dívek a Paní v Schenectady, N. Y., přijata byla Emilie Čermáková. Vystoupila Emilie Lymanova.

— Do T. J. S. New York, přijati byli: Oldřich Havránek a Stanislav Nizerovský. Odstoupil Anton Hala. Vyloučen byl Fr. Horáček.

— Ze sboru Sokolek Libuše v Dallas, Tex., vystoupily: A. Zázvorková a A. Hulcová.

— Do T. J. S. Komenský v Guy, Tex., přijat byl Frank Kolář. Vyloučení byli: Louis Hořák, Ed. Bosák, Anton Bařák.

— Do T. J. S. Fort Worth, Tex., přijat byl Josef Pavelka. Zarmády čestně propuštěni byli dobrovolníci: Karel Váňa, Václav Jungman, Vojtěch Šilhavý. Přestupní listinu do St. Louis si vyzvedl Vác. Krůta. K vojsku vzat byl Ant. Míka. Do Čes. Slov. armády vstoupil V. Jungman. Vystoupili: Ant. Koldín, Frant. Praslička, Jar. Urban.

— Z T. J. S. Tyrš, Waco, Tex., vyloučení byli pro neplacení: Sylvestr Kadeřábek, Frank Merenda, Otto Princ, Rudolf Pražák, Vincene Verunáč.

— Do T. J. S. Ennis, Tex., přijati byli: Václav Kvapil a Frank Zapletal. Do Čes. Slov. armády vstoupili: Josef Hejkal a Frank Pekárek.

— Do Žen. Odb. Sokola Mladých v Racine, Wis., přijata byla Anna Kroupa. Odstoupily Jaroslava a Gustava Milfait.

— U T. J. S. Milwaukee, Wis., minulý rok jsem opomenul zaslati některá jména Sokolů odstoupilých neb zemřelých a tak je zde níže uvádím. Zemřeli: Josef Jelínek, Anton Kolman, st., Petr Straka, Josef Kyselý. Odstoupili: Emil Mužatko, Ervin Počinský, Josef Reisinger, Otto Rubringer, Josef Schneiberg, Karel Skalla, Frant. Sládek, Edward Straka, Frank Konečný, Franta Sládek, Josef Schneiberg, Eman Chrudimský. Vyloučení pro neplacení: Frank Spiruta, Václav Salač.

— Z T. J. S. Slovan, Lyons, Ill., byli vyloučení pro neplacení: Frank Charvát, Vác. Mikšánek, Rudolf Aim, Ant. Kobeda, Jos. Karola, Will White, Will Vodsedalek.

(Další oznámení pro nedostatek místa odložena.)